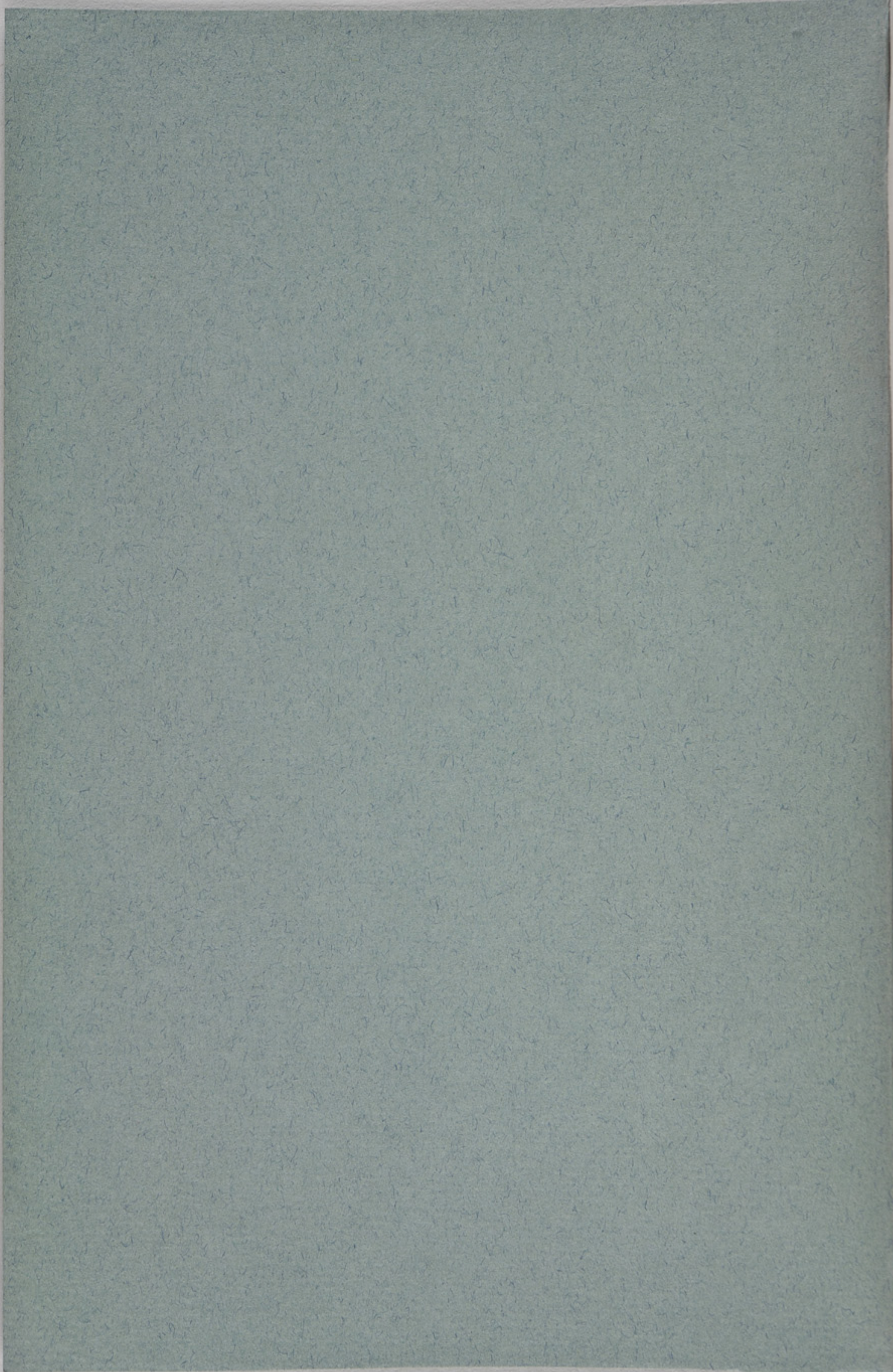
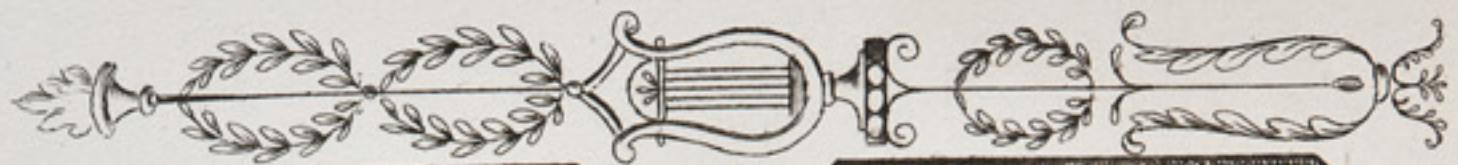

З О Р И Ц А.

Lebrun del. sc.

Marsching del.

РІИИІ Сігср II 603.1

З О Р И Ц А

СИМЕОНОМ МИЛУТИНОВИЋЕМ

САРАЈЛИОМ

сочиніена

а

ІОСИФОМ МИЛОВУКОМ

издана

А и г о г а

У БУДИМУ

Шшампом Свеучилишта Пешпанска

1 8 2 7.

2
200825
Изд. Ср.

„Сіећаісе посліедка, пак да нигда незгриешиш!“

Свешог' и прешешог' писма реч.

Budae die 9. Augustii 1827.

Cor. Cor. imprimatur

Ioannes Vitkovits. m. p.

*gr. n. u. Ritus Parochus Budensis
et interimalis Librorum Illyricorum
ac Graecorum R. Censor.*

Нек'ће шко ће негда и другчине
Піевушкапи подносећи вишим',
Лепширићем препнут' пред ми-
рисним

И дично је колик' и свичние.

За Србскога призреніе Народца
Госпо ТАЛФИ, врла и чеспи-
ша!

Фалу ш' окце нек' у срцу м' чиша,
Мієсто л' српспіва из' овака
складца;

Удостої ме примитъ жерпвичицу
Чисте воліе, правоґ почитаніа,
Благодарни сад' овлико може!...

Ако л' богда шобом осрећенцу
Узнаватъ те и срепша г' Срп-
кинїа,
Дасе красе и у заїам руже —!

Господару Іосифе Милувче,
 ліубиви Србине!

Вашу велику и чисту ревност к' благу и просвіту Српства, некасе нађе когод и да уважи, пофали, и обіави свремениц'ма, и попомству. Ја дасам што више, до сиромашни и сиропни п'евун, знао би чим и како вас и принаградит' за то ваше чеснито својство, али засад' ме извините, и окаж'те ми брашол'убіа слашопуно довол'ство, примив од мене ова неколика поп'евка; нашпампајте их Срода ради, и дикему, ако за достојно нађете, нег' и о вашему прошку, пак и вама у ползу, ја вам диела неспражим, ако и ништа неімам — вама је нужно шовише имаши, кад' упопробліавате радо на умложеніе и подиг Српскога кн'ижества и просвешчениа народн'а. Таі је сваки комад іедно ц'ело за себе, окром онога „Разновидіе Вишества“ што —
 сам

(о)

сам из мога новога сочинения (Епоса) које ми е још у рукопису и под чекичом и пилом; ненадајућ' гасе игда предложип' моћи очима нашега барем свлепа, извадиосам из' испога поменуши Одривак, шко зна и разумие нека ми поможе шужиши за пропадшим оспашком —. Још ми учин'ше и ову милосш, и благодіеѣаніе, непожал'ше прошка и ово испо писмо нашшампаши некасе види, шшно и јесш, да Срб Србу радо руку пружа, и сјем лјеша, и кад'но је спужа —.

У Липисци Мјесеца Мана

1827 года.

Сочини шелі.

КРАЛІЄВИЋСТВО.

Гором їзди Кралієвићу Марко
 Гором їзди а гору проклиніе:
 Чарна горо убила ше шуга
 Каконо іе жећ данаске мене,
 Ђе у шеби хладне воде неїма,
 Хладне воде ни руїнога винца;
 Веш'ћу заклаш' Шарца ол' Сокола,
 Напиш'имсе испод грла крвце.
 Ал' му нешто из горице збори:
 „Неколї' Марко Шарца од меїдана,
 Неколї' Марко сивога сокола,
 Неколїдер' иг нечини зиана,
 Веће хаїде гором понапреда,
 У гори е зелено їезеро
 Ондићешсе хладне воде напиш';
 Ал' се чуваї замушиш' їезеро,
 На нїем' спава бродарица вила
 Оспрвац їої по їезеру плови,
 Жліе їунаку кои е пробуди,
 И кои їої замуши їезерце,
 Іер узима пешку бродарину,
 Од їунака обе очи црне,
 А од конїа све чешири ноге!“
 Чуїе Марко ал' нехаїе за шо,
 Іошше мало їзди у напреда,

На

На їезеру бродарица вила
Сан заспала у їелаху гуспу;
Табане їої водица омива;
А лишїице хладком їе надкрива.
Нагна Марко у їезеро Шарца
Напоио себе и конїица,
Пак одпїева друмом кроз горицу
Мамом пренус' брже бродарица,
Писну клепа као гуїа лїуша,
Допаше їої напрснице змие,
Допадоше и звиерад горска,
Седмака їе посїела їелена,
Їедном га їе змиом зауздала,
А од двие дизгин начинила,
Чешвршом га по ребрима шиба,
На далеко приспигнула Марка,
На далїе га грлом дозивала:
„О їуначе обазрисе мало,
Пакде иђи куд' си наумио!“
Вилу Марко у шом послушао,
Намакнуо калпак на обрве,
Окренусе погледаш' їе збилїа.
Уша доба Бродарица силна
Од' горице Баница Госпоїа,
Како доспїе скочи са їелена,
Змиїе їої га лїуше прифашише,
Шест запинїе спрела за пешиве;
Скочи Марко са свога Шарина,
Поднесе їої међед' кожушину
Сприеле їої у нїу пофашао,
Пофашао, пак їе изломио;
Ал' прискочи помамница горска
Фапа Марка по свилену пасу,

Рада

Рада біеше о раван га разбиш' ;
 Нушо Марку іада и неволіе!
 Увашишес' у плећи іуначке,
 Хрвашесе ліешни дан до подне,
 Піена вилу попанула біела,
 Али Марка біела и крвава,
 Нишко ником дохрват' неможе.
 Спаде Марко клецап на коліена,
 Спада вила смиаш'се из' грла,
 Ашо сину по ведроме зраку
 Ко небеса да се опворише,
 Гледну Марко а уздахну іако:
 „Посеспримо біела Облакиніо
 Іерсе негда криво куніаше
 Да ћеш Марку биши у неволіи?
 Іам' се сада оли већ' никада!“
 Маркус' іави Посесприма віерна
 „Невеліаг ли Побрашима Марко,
 Напред хаїде, ал'се чуваї добро,
 Водес' наши іезера немупи,
 Непробуди Банице виловне
 Іер узима пешку бродарину,
 Од іунака оба црна ока,
 А од коніа ноге све чешири
 Спид' іе двома на іеднога сама!
 Већ' ће су ши од' пошаїе ножи?“
 Трже очи к' небу бродарица,
 Да би видла с' ким бесїеди Марко,
 Преварисе уїеде іе гуїа,
 Забезекнус' у небеса ведра,
 А попусти Краліевіћа плећа,
 Трже Марко из пошаїе ноже,
 Просуїоїсе низ планину дробе;

Ври-

Врисну вила, и клети га спаде :
 „Ао Марко чуда дочекао!
 Ослепио, у оба два ока,
 Угинуо из' свиеша біела
 Угинуо прие него умр'о,
 Јер погуби вилу и Баницу
 Од горице и језера биспра
 Ђесе ушве и лабуди легу,
 У којено јанјце пасе вуче,
 А јелени јахаписе дају?!
 Чује Марко ал' нехаје за шо,
 Већ' размахну мачем по јелену
 Опроси га од' лјупије гуја,
 И пушти га у гору зелену,
 Паксе баџи Шарџу на рамена,
 Оспа вила ногам копајући
 Оде Марко друмом пјевајући:
 „Благо шоме ко још има кога
 Да га брани и за њега мари,
 Хајд' пушниче сад слободно гором!
 Бродарине док је Марка нејма!“

1. *Прим.* Ова ми е пјесна још из дјешинства у памети, и премда сам је од мога ђеда слушао и примио, све ми се чини да је народна; у до-
 споена је биши преведеном на њемачки језик у Г. Вилхелма Герхарда, који е и све оспале Српске пјесне из Г. Вука Стефановића собрания превео на испи; шакосам заблагоразсудио сопшиши је српски и својој браћи овом приликом.

2. *Прим.* Образ испога Марка Кралјевића издан је Г. Јосифом Милуком у Пешпи, као родолјубивим Србином, на мједи, и у његасе може и добити.

· Н Е И З Б І Е Г .

Іако славуї женіку обчинио

Да с' упиша у гнієздашцу шаїну ,

Да почине од' презанїа дневна ,

А у хладку легућ' пїевачиће ;

Ласпица је будна и пишомна

Пренуласе лахорима їушра

Чаврліаши , віешре проспрелїаши ,

Мушинїицем захранїаши себе ,

И приплодак ласпавчиће цврчне ;

Док и кокош слепршао крил'ма ,

Кукуреком уздигао коке ,

Да какоћу , ил' квоцаш'се уче ,

Пилиш' пинчад , моприм' їаспребове ,

У нашієч их и у заїам гнаши .

Ал' и мома , шанка и висока ,

Бїелогрла ; нег' и вранокоса ,

Сладким цврк'ма пробуђена ппица

Уранила , власи очешліала ,

Плешеницу чжичжам' накишила ,

И успакла свої празнични фесак ;

Пак излієгла до изворца хладна ,

Умиласе , Вишнїег' поменула ,

А да срепе бодра и опремна

Премилоспна - живошивог' Цара .

Према моми распрепшас' даница ,

Као да би прелїудит'се шћела ,

Дасе здружи , да л'се с' испом слїуби ,

Та дражношћу са чиспиєм ликом ,

С' дїевоїашпвом и наївишом диком ;

Паксе схишив на шепу їої спала ,

Бар на час їої свилен - кипом биши ,

Или нурком їако слепшим с' неба ,

Да

Да ніу кроз мрак пропраши до данка,
 Да се мома његод непошакне,
 А рада је пресреспи Богдана,
 Шшон' искоком и небусе јавліа.

Ев' њевицу, худничицу, јадку
 Текар брига, јако премеждие
 Чудо л' снађе! Кано ш' милокрвну. . .
 Образа јої заруменес' оба,

Да је крас'ма испок озрачила,
 И зорицу живоспније прспа
 Према себи дигла, измамила,
 Те јої приђе, по лицу је гладну:

„О Милице, вило, бродарице!

Самшрчицо моја Посеспримко!

Зла икаква дасам чиниш' кадра,

Завидла би лјепошици шеби,

Иако си земка привременка;

Већ' јера си спечалилас' и ши,

Па шек' смашраш испок и звезде,

Ол'се надах с' Неба Божидару,

Ол' из' мора морлачићу дивну,

Да га срешеш фалам' и желіама

И подкадиш уздишајма срца?

Кажи мени благоспце ши шајне,

Каж'де мени дас' облакша шеби,

Тіешићу ше ол' сносиши с' шобом,

Јаде швоје колик' исше своје,

Ужасна ше да немучи мис'о,

Ти да млада шако спрадах сама,

А немари ниђе нишко за ше? . . .“

„О Миліано, испочницо, диво!

Ти ме сесприш као завјерница,

Сестримшиш ме, а їа ше незнадем,
 Ни ше чула, ни видїела игда,
 А нек' богзна ни ши мене досле,
 И већ' пишаш мен' за моїу шугу:
 Ол'си Анђел', ол' небесног' славче,
 Кад'се спараш и о безбїеднима,
 Юшсам шугу їа неопазила,
 Иакосе замислила нешто,
 Ка'но валїа прам лїепоши їавца,
 Испочнога, ше їеднако красна.
 Тексе дивим Самонесазданцу,
 Шпо їе свашпа насашвар'о жива,
 Гушра дичносш и осмїешносш дуге,
 Тебе шаку раїску достоїницу,
 А мен' вако . . . слабу, їединишу! . . .
 Никог' неїмам до два гроба спара,
 Коино ме своїом Ѓерцџом зову,
 И кажу ми да су ме родили,
 И родили пак и подигнули
 За ручицу ше до под капицу,
 Под капицу пак до под гредицу;
 Іа их пазим, незнам кое болїе,
 Нїи уцвелив уцвїелила б' себе,
 Нип' бис' игда за шо ушїєшила,
 А живошом шадсам наїдоволїна,
 Кад' их у чем' послушаши могу
 Умилносш'ма све их среташїући:
 Ипак игда упишам ли само,
 Кад' смо 'вође усам'лїени здани,
 И мен' кад' су на свиеш родили,
 Іесу ли ми їош другога кога,
 Ол' сестрицу на забаву заїмну,

Оли

Оли брашца дику и обрану,
 Тек' ми на шо згледавшисе, рекну:
 „ „ И самисмо ми желіели шога
 Драга Ћерце, подпорицо наша! . . .
 Ал' кад' Бог нам' недо' ше недао,
 И одскора прошлисмосе посве
 То молиш' га, с' шог' му досађаши,
 Кад' он има и сїем' наске посла
 Далек' пречег, вишег' и различна,
 А већ' нама што је шћео дао,
 Јасно види што нам' јошше валја,
 Што л' на нашу корист и доволіспво;
 Него Ћерко, ши му с' моли сама,
 Као за се понајусрдније
 Јупром рано и сумраком лахким,
 Уздамосе послушаће шебе,
 Јер он знаде све и свагда свака,
 Паке види, да је за ше више,
 Него имаш', нег' ми моћни ш' даши.
 Бог још ни е никога презрео,
 Телиш' шкомус' усрдније јавліа,
 К' нїему диже душу и жуденіе. “ “
 Овомесе доумиш' немогу
 Бог да недо', што је нїима нужно!
 А ја ево колик' знадем за се,
 Све ми даје, што поишшем када,
 И кишице ше поврћу моме,
 Кад' га залиш' неимадем време
 Од инаква покућнога посла,
 Још цвиешке модрим рудинама
 Разсиава држи подижући,
 Куда к'ракнем ше ме предсрешају,
 Нупкајусе окићаш'ме спруц'ма.
 Нег' одскора искаписам спала,
 Кад'

Кад' неїмадем брашца ни сесприце,
 И кадасмо баш евовде сами,
 Да ми кога другог' за нїи даде,
 Тко би мени докнаѣао исше,
 А чини мис' пазила б' га равно,
 Свачим би му радо угаѣала,
 Нег' и мене да б' он равно држ'о;
 Пак ево ме одубиласамсе,
 Што б' он мого' и неколик' брже,
 Већ' разшеже, и ја чезнем худна,
 Кром што нишпа сад' немогу сама,
 Ни шрудит'се шо ли почиваши,
 Ни смишліаши, камол' прираѣаши,
 Каконо би пад' одиспа могла,
 Вишеб' знала шшоб' и колик' чега,
 А шек' да ме приглеѣује радо,
 Одобрава, загрліаїма . . . блажи.“
 Ал' іої уз' шо сїаїна одповиди:
 „Сеспримице, подрасла дїевице!
 Іесу ш' іади, али проминїиви,
 У ког' с' уздаш, он невара нигда,
 Драго му је благосп призираши,
 И чисшиє желїє надзираши,
 Нису ш' іади колики су мои!
 Телиш' муци кад' незирим країа,
 Пак опеш' се мало шшо печалим
 А испиєм шшо несшой за мною;
 Ево л' мени како је одавна:
 „Ошца свога шек' у Небу знадем,
 А маїчицу, Госпу Божеспвену,
 Богдане ми чинис' дозираши
 У спранама мунїа и громова;
 Нег' и они мен' су Іединицу
 Тек' имали као шебе швои,

Ал'

Ал' ми дали двери од свиеша
 Іа да владам, да ошворам їушром,
 А вечером да их пак зашворам
 Чиспом руч'цом и диаманш - клїуч'ма;
 Ако л' їошпе искушенїе цигло
 Уподалїим и дружноспцу спасем,
 Тад' ћу негда и вїечницом спаши,
 И зркалцем вишнїих оспануши;
 То їе срећа дас' неможе већа!
 Ал' ми види шша уз испу слїеди,
 Те ми немир по живоша шшепи,
 Да ме бїежи упишиє ноћно,
 Ко' и дана їасносп развићива.
 Видиш дневну на небеси звезду
 Једина їе, и колико сїаїе!
 Та замрача мїесец и сузвїезћа
 Шпо их годсе кад' поїавнуш' смїе;
 Али кошур ни е оно злашни,
 Ниш' їе врело ни плавило зрака,
 Ђесе лиу ил' спапаїу громи
 Ол' сприеле прожежнїє луча,
 Ол' ће хучи букпанїє живоша,
 Већ' їе оно лице од' їунака
 Вїечнокрасног' и младоспна свагда;
 Тисе дивиш одкуд онће испи,
 Како л' му їе горїє у висини
 Самосаму поликим просшранспвом,
 Одкуд' ли му вапра из' образа
 Коїа гриє а несажїжући,
 И освешлїа шес' и живош назре,
 Ал' му почуї спанїє и поспанїє
 Тер' из' устах огрешнице веће

Од'

Од' икакве земне слабостице :
 Таї ни окце ни е Надвишніега ,
 Ниш' је душам' двер'ма у Небеса
 Кроз' предіеле вїечнога блаженства,
 А још маніе некаква ушвора ,
 Ил' зависник лїепопкама земним ,
 Осїаваш' их и згреїаваш' благо ,
 Док биела овранив им лица ,
 Нїи красше у ругоспи смоша ,
 Дасе спиде об дан поїавліати ,
 Гадеїисе узаїамно себе.
 Већ'їе оно Бор'- Морлака сине (бог)
 Маїка му је подпучинска Бездна,
 Шпо је дивна , оком невиђивна ,
 И по сину шек' је судиш' о нїої ,
 Когано шек од милине више
 Гупром пушпа из свїеплоспи свеша
 Из' своїега двора и овладїа
 Да и земліу мрака и мршвежа ,
 Шшово пливка крећуїисе вал'ма ,
 Поприсшеже , скреплїа , уздржава ,
 Као му је од спарине смоїно ;
 Ал' му брани другим иїи пушем ,
 И по манїес' иним іавїаш' видом ;
 Круглоспи му ни країа ни конца
 Сїем' іасностца шпо му лице скрива ,
 А прече му ї' кроз пучину скрозно
 Те на испок пливаїуїе грудее ,
 Пак к' западу и кроз море опеш
 Там' у далїност и за свїе швари
 У наручіе знаменише маїке
 Починуши , надош'се моїи

И своинспва нїої исповної сродна
 Радост леїаш' свог' доволїсхва ради
 У срдашца и душице лїудске,
 Од' коїе у сашвору свему
 Нишп' їаднїе без призора нїена . . .
 Нїему ї' ова шешнїа самосходна
 Омилїела дошле и полико,
 Да їе испи пуп чинїо дуго,
 И нарочно све у испо време,
 Каконо би круг чинїо дана
 И на конак своме дому спїз'о,
 Да и маїци сва виђена каже
 И упїпа да му исполкуїе,
 Шпо їош незна на' шпо ї', одкуд лїе.
 Мало за шим као шпо си чула,
 Моїу дужност мен' одреде мої,
 Іа да пред нїїм разашварам испок,
 И за нїїме запад да зашварам,
 Нек' му шеш'ма и озрачїу славну
 Нишп' несмеше, ниш' га неогрди,
 И да живост и у пами нађе,
 Кад' му свепостп измичесе мира,
 Спїдис' шпога чим печали себе.
 Од' овдасе мої починїе пос'о,
 Дужност моїа пачел' искушенїе,
 Дас' жершвуїем за сваколик' їедна,
 Ал' и їав ми вїєшником їе дїке
 Собоживе, веселеђе л' вїечно,
 Прем и часком учезаши морам,
 Та' бїежаши, криш' се, варакаши,
 Од нїегова ока и домаха;
 Юш їе међ' шим спозволїєно мени
 Све шпо хођу, а дас' неуплїєним
 Нїеговїем наїласкавїм драж'ма,
Нек'

Нек' и сіем нїег' чег' достоїна има.
 Сад ходидер са мною на огумче
 Виш' истога чудопворна врелца,
 Бес' брчкаїу с' вечер Бродарице,
 У поноћи с' купліу баукови,
 И змаїеви пламене крелїушти
 Пригашуїу їедкост и пакости,
 Ко' спираїу мрнїав ... Вукодлаци;
 Ал' у їупру на ранилу свично
 Младе моме своїа лица біеле,
 Да су барем ко' загорски снїег.
 Іедноч мен'се прикраднуо био,
 Тренуласам ил'се занїела,
 Те ши ме їе младу с' близ' видно,
 Преласшиос' и поразиосе
 Моим своїспвом їавна безлобїа,
 Залешїос' дрнувїпсе одма
 Уфашїп' ме омїлїену себи,
 Загрлїешї, ша лїубквашї вїечно,
 Одведав ме шам' у своїу землїу
 Бе муї' маїка данїом и молноћу,
 Ни дїели на комаде време,
 Ниш' омишлїас' чимће што испуниш'.
 Мен' їе жао, да осшавим своїе
 И родбїну и завичаї свични,
 То л' да свешо згазим завїешпанїе;
 Већ'се пазим као вапре живе,
 Од' нїег' свагда на опрезу споим,
 Да ме само ненадно несплашне,
 Прекинувши своїу спазу шећи
 Равнорадо и розмірно дуго,
 Ни да и їа први пупак презрем

Живош, радощ предввєстїаш свїєшу,
 Ил' му покої препоручаш' благи,
 Слаши нїєму на окомїг санка,
 Да г' одмара, да му спире зноїє
 Са образа смршна ушарива. "
 Іа ли їедна да млозини живим,
 Све да жанїєм, нишпа несабирам,
 О їединої све да држим жершви,
 И да горим ал' незгарам нигда,
 Шпол' чврстїа да шодуже говим. "
 У шом збору на брделїак први,
 Нег' и мома испеласе наїпре
 Да замїєни посесприму нову,
 Па к' испоку очма погледала,
 А шо женик нигда ожениви,
 (Своїє дивно помолио лице
 У плїєнїю їє све шшос' лїубиш' може,
 Уздражуїє, гробе л' узживлїава,
 Пак обрнувс' рекла лїєпошици:
 „Еш' Мен'мира! Ал' шеб' шражи зрац'ма,
 Већ' укланїаїс' и куд знадеш крїсе,
 Секо моїа од душмана чудна,
 Све могавша до не лїубив биши
 А немрзив никим погошову,
 Док їє испи каконосе їавлїа! "
 „Ао мени до самога Бога!
 Све сам данас исшпешїла лудо,
 Шшо їу сада, кад' незнадем куда,
 Іошсе нигда незабавїєх 'вако,
 Ево л' довле їош никада досле!
 Среїа само шесам шебе срела,
 Те м' оспражно за брдом оспави,
 А веїе би, їадка малоумна
 Изгубїла све шшо м' наїсвешїє,
Шшо

Што л' но ме је досле укреплїало;
 Већ' де ти ме сада још и спаси!
 Скрип'-шћедбуд' ме, а ја знадем камо;
 Ми би обе сузамс' угушїле
 Да открие нашу хипрост' јарки,
 Ал' се нишпа небої и несумнїаї!
 Неодкажи помоћ' самої себи,
 Он је хучан, ак' и биспра окца,
 Свуд пронице, ал' промакне лахко,
 И ће мене згледаш' ненадасе,
 Тамо и праг' неподозрева ми,
 Ја г' немрзим, ал' ни лїубиш' смием.“
 Још небесци, те јадици жалїної,
 Рече нова Сврпка посесприма:
 „Све што могу радоспно ти хоћу!
 Ал' шпа знадем и колико могу?.....
 Куд' би с' побом кроне под трепавке,
 Ту ми шућин још не завирио!“
 Ал' ведрїка, Зоричица руїна
 Ончас хипро у дїевице нїедра
 У шїечесе баш под грло бїело,
 И сунашце, као лїубавниче
 Вїековиши а лїепоше праве,
 Издижесе увисину плавна,
 Пак' одхиће пушем Небовлада;
 Тад' младоїка дома с' огумчића
 Удивїавсе куд' јоїс' друга ћеде,
 И доумиш' немогашес' испої
 Чудновапої, и шолїко могшої,
 Ал' од' игда веселїа сада,
 Дома пошла обрадоваш' своїе
 Старе, слабе, драге л' родїшелїе,

А новим посестримством важним;
 Него вихор суспиже їе вієпра
 Некаквога особисто силна,
 Тес' обзреш' морала їе нагло,
 Док угледа, чем'се ненадала
 Юш никада, лекамоли сада:
 Спрахина се за нїом написнуо,
 Шшо перчином небо подупире,
 И оружан ко' їуначе збиліски,
 Кои ради, брани уздижући,
 И коино шек' жанїући сеїе,
 Да сачува но умника врсп'цу;
 Он у свиеш и на земліу црну
 Напунїену сваким живинчад'ма.
 Спущшиосе їако из облачка,
 И он' -часак поїмиосе хиже
 Телиш' наїпре коїу опазио,
 И наїболїу, шшо їедина шуна,
 Ђе би шїео и почивнуш' малко,
 Докле види шша їе и камо їе,
 У ком' свешу међ' каквим ли спвар'ма,
 И узнаши какос' овди живи,
 Има л' мїєста їошше и за нїєга,
 Кои незна сам одкударен їе,
 Шша їе овди, кудади їе далїе,
 Чег' ли мусе прифануши одсле.
 К' шом' упази куд и мома замче,
 Те за нїоме и у враша иша,
 Спїїи ли е ублазниш' ли моїи,
 Ол' їеднако чезнуш' и шежиши
 Кроз' вїєке, шварци дароване,
 За нечим вишим и далїєм.
 За нїом у дом с' добарвече уш'о,
 И она га с' добродошо' прими.

„Бил'

„Бил' їа селе у овоме дому
Одморш'се, ил' преноћит' мог'о?“

Спидна мома скромно л' проговара:

„Ил' ши ноћит' ил' ши вїековаши
Волїан био кад' си нама дош'о,

А епо ши родителїи мои,

Хаїде к' нїима ка'ноби к' своимма.“

Слободнїак їе и к' нїим' унишао,

Поздравив их поздравїен їе био,

Нег' повиђе шко їе и одкуд' їе

Без' пишанїа и без' околиша,

Да га радо пак' и лїубовишно

Преслушаїу 'вако казивавша:

„Іасам негди у свїешу далїном

Знадем посп'о, илисам уснио,

Паксе дигнем у лов у планину

Свил'норуну ловит' дивокозу,

Ол' аждаху с' драгоцїеном круном,

Докле ши ме на првоме брду,

Баш кад' у нас вїечни дан одпочне,

Наперивши крила и кошурнїу

Да попопи своїом плавнїом ноћцу,

Облак шаван увис ме зграбио,

Однесе ме и занесе далїе,

Да познаша угину ми с' вида,

И памеш ми замрсисе посве,

Да незнађах већ ни ћесам више,

Та ме спушти сад' на брду шамо,

А недомак вашєга жилишпа,

Окле згледам дивно сатворенїе

Учини мис' да їе анђо' неки

Оли пшица раїу саму своїна,

Те

Те за ніоме да б'їе живу домко',
 Забал'осе и дичио ніоме
 Кад' о їедном ал'и ме удиви,
 Преобразїес' у подобїе лїудско,
 И омаче у исп'ову кућу,
 Тер ев' и їа за нїим пак и к' вама,
 Одморип'се, чудас' домишлїаши
 Куд'їу, како л' и од куда вође. "
 Понуде му брж' изнесу сваке
 Ко' пупнику и незнану госпу,
 Што им вршић и година дала;
 Ал им дивни шек водицес' напи,
 Лице уми разхладисе мрвке,
 Пак у хладак пропландоваш' пође,
 Ту попеже кавал и за паса,
 Посвирука док пїеваши спаде:
 „Лов ловио, шко неим'о душе,
 Врл'їо далек' ко без добра био;
 Маїка мусе за нїим уплакала
 Прам нїим сеїа руке неширила,
 Срчанка га несрешала лїубко! "
 Поућуши, пак пропиши свирком;
 Само - жалїне пониживе зуке,
 Док опрже и распїевас' грлом
 „Завичаїу шуго и веселїе.
 Сроде крвни срећо и живоше!
 Кад' вас десим шад'їу себе наћи,
 А жив доксам за вам їу чезнуши
 У шолїком приекоуздужїу.
 Свуд' углушно, и бечећес' на ме,
 Їедва нешто допануп'се може,
 Ал' и оно залуду їе овди,
 Ѓе пролїеће украшаве шравке
 А не дивно и їунака лице,

Ол' миліанке чело и вишице!“
 Мало сиће, бржес' одморио,
 Пак подскочи на лагахне ноге,
 И узгрета до пред домодаре
 Півуцнуо іош неколик' маніе:
 „Кадсам, ҳесам, нек' ґу, кудагодґу!
 Док іе миш'це и шепиве злашне
 На приед ґу, іеда продрем дома;
 Та шко ме іе амо премешнуо
 Да іош видим, шпосе видіеш' има,
 Заиспа ме заборавиш' неће
 Ак' и негда но ми смириш' желіу,
 Осланіамсе у свачему на нїґа.“
 У дом уш'о, проспіосе ш' нїима
 Пожеліе им шихо увечеріе
 Пак окрете преко прага надво;
 Испраши га сакрушено мома
 Очи ш' нїега скинуши немогла,
 Зеничице росом навлажила;
 Али када, незнан иносстранче,
 Іош послїеднїом гледну и рече іої:
 „З' богом оспаї! ал' ґеш самном иґи?
 Скромнас' прену ко' из несвієспице:
 „Би іа с' шобом ши да хоґеш само
 До супрашнїег' оспап' у нас' іушра,...
 Да ше види Посесприма моїа.“
 „Іа чекапи неимадем када!
 Занешену спранспвоваши спои,
 Чим радие, шием дома прие,
 Паче к' цїелїи, одапеґу спрелце.“
 Намче калпак на іуначко чело,
 Кроз веґе му свїесплуцаху гледи,

А пеше му крилатієши спаше,
 И срећница оли несрешница
 Оста шужна и озбиліски плачна,
 Што је камен у грудима дивну,
 У мозгу л' му мјесто вапре вихор;
 Паксе у хлад врша дигне,
 Ђе је пушник малос' побавио,
 Да мјешашцу и муклини мршвої
 На нї' шердога, све пролие жалбе,
 Паче л' да му сва највиша блага
 Проразложив и пожели с'рдно.
 Вечер мому шако зашекао
 Неумрлу а ни при живошу
 Без надежде л' игдас' домчаш' добра,
 Нигдар іасно запієваши моћи;
 Док ал' пред нїу посесприма Сіавка
 У испоме тога іушра виду:
 „Шша ми ши е, шпол'се нерадуїеш...?
 Шшаћеш ишши вїерна посеспримо!
 Да ши дадем за онаку службу,
 Шшо с' у нїєдрим' дала мени мјесто
 Тесе укрїх од' највећег' врага,
 Ког' и мрзїш' неїмадем са шша,
 Зар' и наске шша би без свег' двоїе?“...
 Збори нїоїзи уплакана мома:
 „Тад' и сама видла си ми срце
 Да је жалїно, кадсам іа незнала,
 А сада ме іошше запишкїваш,
 Већ' помоз' ми акос' посесприма,
 Илс' одкажи мене ка' и себе!
 Да кукамо и обадве скупа,
 Ти шшо имаш, ал' не смїеш хшепи,
 Іа л' шшо г' неїмам, шко ми е у срцу,
 А живїела б' и умрла за нї'га.“

Зорница је ак' и Вечерницом
 Осміхнувсе сподби за ручицу,
 „Хаїд'мо малко с' тог' жалосна мїєства,
 Из гр'оца гледаласам швога
 Данас ваздан а свирца ши спранїска,
 И чуласам шпа је и пїєвао,
 Пак ми вїєруї упустиниї ової,
 Телиш обноћ и на помрчини,
 А у шућем и незнану свешу
 Аконоїє с' вишег' из болїєга,
 Заблудиће проврліаши залуд,
 Пак опепа к' шеб'и у колибку;
 Јер за ноћас неїма ни мїєсеца,
 Просп'ро је облачином софру
 Часпи даїє безброїна веселїа,
 А по неку оставио звезду
 Да сво мраку неуступи царство,
 И да снї му коликогод' смажу,
 Ушїєшаши ол' опоминїаши,
 Ол' сїєћаши, и предупреждаши
 Достоїниє а спававше смршне;
 Пак он испо шпо и често ради,
 Жени синке и удаїє ћерке,
 Звїєздицице са своєм сїєн'ма,
 Коїє уз гред у нагломе пушу
 Понаїчешће рађа са земліицом,
 Пак их дигне у овладїа вишнїа
 И рекне им обгрліаши драге
 Сваки своїу дивним плавешнилом;
 Ону л' шавноспї пређашнїег' им вида
 Младе Лїубе а свїєшлим' лиц'ма
 Разасїаїу и разчїне малко
 Да с' претворе у круг окрасиви
 Што наїлїєпше сїаїнїи одговара!“

Још

Юш је жалїну и скрушену знанка
 Ту задржи шшочим разговори,
 Да је младу близо ушїешила,
 И барем їої уздишаїе дигне,
 А овико їавним увїеренїем:
 „ Богом сеспро безазлена смршко!
 Виђи млада колико те пазим,
 Колико ли їа урадиш' могу
 За свакога, да шек' за се нишпа,
 Па коме би више него шеби?
 Већ' опиђи ши у помрчину
 Там' подалїе, шумом и долов'ма,
 Окле мене ни чуп' неби могла,
 Камол' видїеш', пасе небої нишпа,
 Кудгод ишла свећеш к' мени доћи;
 Куд їа руком а румено - сїаїном,
 Туд' ће швоїе стопе и ножице,
 Куд ли пршом злашноплам'шећїем
 Макнем лахко ил' укажем само,
 Туд'ће швоїа памеш и очице,
 Ко' за свећом свуд' пронићи могшом
 Кроза мраке брда и дубраве
 Ко' по равни полїа небеснога!
 Иди небоїс', нећеш заблудиши,
 Ко' ни спазип' какоћешсе врнуш',
 Већ' све мислиш' да о себи ходиш,
 Іал' у шеби знаї да себе смашрам,
 И своїу б' ши смоћност даровала,
 Да је могу од себ' разлучаши,
 Оли беж' нїе шшосам оспануши. “
 Дижес' мома оде без' рїечи,
 Заборави домић и жилишше,

Родителіє старе инокосне;
 Мало време проминуло било,
 А їош маніє пуша учинила
 Свуд шешала радо и весело,
 Свуд шешала док іє дошешала
 Незнав одкуд, каде и каколи,
 У свої вршић и хладнику саму,
 Ђе упази нешто свиеплеће,
 К' ніему ближе, дас' увіери боліе,
 Ал' шта видіеш' шпал'ће помислиши!?
 Испога іє шу десила дивна,
 Штоно іуче шу іої пропієвао,
 Пієснама іої памеш занесао,
 А одлазком однесао срце.
 Свешлимусе пребиело лице,
 А зенице сунца лучам' сїаїу,
 И заспо' іє ал' их несклопио;
 Тад' и мома ше од' чуда шога
 Обезнаніес' клону на землішцу,
 Без учуспва шу іє починула
 Неколико, доксе и пренула,
 А кадасе к' себи поврашила,
 Ознанилас' и на ноге дигла,
 Ал' се іако упрепасши млада:
 Обреласе у другоме Ципру,
 Ђе без сунца увіек іє дане,
 Ђен' и роса даждцу замієніуіє,
 Да и цвієшки узасобно цваше,
 И ушїечус' шко мирисаш' ліубче;
 Нег' од ліуди ниђе никог' другог',
 Осим нієна безименца драга,
 А зорице Посестриме вієрне

По-

Поме́жу нїим овїенчав их зрац'ма
 Себи своїним', нїима жершвованим;
 У драгогсе обїашам видла
 И свеселес' двои родишелїи
 Іедно нїени а нїегови друго,
 По рукее увапили старци
 Око Дїеце своїе и чеспише,
 И пїесну им супружну пїеваху,
 А у двору пїевке хилїадившу,
 Оппиеваш' и непреспаїавшу:
 „ Како сада шако било вазда!
 Ткосе воли некасе и грли!
 А ми шарци радо и весело
 Да у син'ма зглеђуїемо себе,
 Ко' у ћерцам себ' омладше маїке;
 Та вама їе новим супрузима,
 Други свиеш свїеж и живош дана,
 Да їедини попунише г' їако,
 Сходним родом безчислена броїа,
 А лїубави епо вам жилишпа,
 Храм проспора дар'ма освешлїива
 Непрешано, без умїесе шпр'ба.“
 Младоїци е лїубкосш и спасенїе,
 А Драгоїлу мушкосш и пазенїе,
 Пак обома ї' дика сїединенїе,
 Што дослужносш вишнїег' благослова—

М А З Д А.

У превїечїу Свемоїиа
 У шворивца ведру Плавну
 Тма звїезда примамлїуїе
 Смртна гледа крашковидне,

Да

Да забліеште, дас' изгубе
 У красоте премудроси;
 Али духа себи своїна
 Лахким крил'ма и ознан'ма,
 Доназреши мож' свіеше
 Из озрачїа светворенїа
 Раѣавшесе сад' и свагда,
 Іав'ма живош разспиравше,
 Ток врпїевше око себе
 За имаш'се избраниим,
 Чеспишим словеснїац'ма
 Ко' шварцама добра споїним
 На шоржешво докончанїа
 Іако нова шаког' свїеша
 Слешїелисе Арханѣли,
 Споокаши млогокрилни
 Прославїаши Ліубвом владца,
 Уччуѣаш'се и надивїаш'
 Безконечну милосшима,
 Неисцрпну даровима.
 Вако згласне лик свшнїе:
 „Сам свої шворче, сам надвїечни!
 Благосшца ши све превшна
 Испунїава неиспуносп',
 Разбукшава лица наша
 Сїаш' мїесецма, греїаш' сунцим',
 Радоваш'се без прешанка,
 Іавлїанїам ши божешвеним'
 Ко' с' начала првог' швора
 Свега ш' велїег', непосшжна;
 Ал' чем' испо їошпе швори,
 Қад' ши ништо неосшало

Чим

Чим размложит', чим' прибавит'
 Свог' сушпештва свагдабитію,
 Свуд' призор'ма и проникума?
 Не лїубознан неознаїног',
 Не ревнивост Аду своїна,
 Већ' нас фала швоим звап'се
 Подспрекава пишаша ше,
 Да згарамо лампацама,
 У принос ши дивностцама;
 Ти л' пак словом необнїашни
 Болїе видиш нупроси нашу,
 Нег' ми сами ак' млог'очни.
 Макне већом владац свега,
 И свїеши сложе хуке,
 Одпїевну им шог' одвїеше:
 „Извїєспно їє мном опкришїє,
 Да сїем мене краї и конац
 Имап' мора у пространству
 Свака шварца, и сви свїеши,
 Шпо непежи к' мен' нупросію,
 Ка'но залуд' шпо нишп' ни е,
 И времена мост су вїєчних;
 Пак и време к'о завремїє
 Пред' очма їє мени вазда,
 И моли мис' од вїєка;
 Скоро се їє умолило
 Тавне почке правителїю,
 Ком'сам земліу вовїерио,
 Да її лице олеш спере
 Од' разврата преузетїа,
 Свес' у вїєк блашнї свело,
 Неїмас' веће куд' на ниже

Пропив мога намієренія;
 Па надежда злапна доба
 Да ускрсне, дас' обновне,
 Валіа м' пусшип' Океана,
 Да набуи полус лед'ма,
 Да освіежи вршності земліе
 К' нової шварци вама ближої.“
 „О наш Опче! О свег' Творче!
 Хошніа ш' свєпа непремієна
 Буди овде кано свагда,
 Нег' и нашу призри молбу
 Приє земна киамєпа,
 Приє спрашна лїудспву суда,
 С' изволи нам премієспієши
 У євову нову ш' звієзду
 Одбраниє Герхардчиће,
 Нек доброшу, редкості смршних
 Ближе шебе удоспоїєс'
 Продужаши, род сноваши
 Чисп анђелски у облиц'ма!“
 „Намієр спє ми погодили,
 Буди вама шпо жєлишє;
 Чиспим срцам неспорочним
 Новсе живош и нов свиєш
 Мном уздижє, кад' свє чєзнє.
 Нєго вишє сам їа хођу!
 Задніє нїино шамо їушпро
 На земліици а у зору,
 Кад наїслађе смршник спава,
 Н уснива да ї' у раїу,
 Тад' ви опцу малушака
 Гривном свиєн луч сунашца

На главудер успакнише ,
 Преда ні' спавше гусле піевца ,
 Какос' прене , да их ведне ,
 Кад' их видне , нек' и дигне ,
 К' мени пупем дас' нїим' бави ;
 А лїуби му опмїєниої
 Влашићедер снесше звїезде ,
 Припоїше их нїоїзи скромної
 Баш на чело радоведро ,
 Нек' іої свїешле ход у вїєчносп ,
 У спасишле л' рода лїудска .
 Пак им скупа свїсе іав'ше
 Изненада с' пїуним лик'ма
 Нексе спреме све оспавиш' ,
 Нишпа ї' земно прам овдашнїєм !
 Дїєцу дивну безлобиєм
 Ка омладке нека ўзму
 Свако двоїє за ручице ,
 А повеће нек' им двоїє
 Пред' нїим' иде а за вама ;
 Све нх собом ви окруж'ше ,
 Да невиде куда ходе ,
 Дасе пуша неупуде
 И висине и низкости ;
 И далїине и новости ;
 Іа їу дугу опружиши
 Еводавле до на землїу ,
 А ви да их на криоц'ма
 Изведете , узнесете
 Нїоме , спазом , пачел' моспом
 За такіє шек' спвореним' ,
 Роди нїима дас' веселе ,
 Да свїеш'ма сїаїу красма ,
 Мен' што праже уговїєши ,

А у: „„ Ближніем снизходієши. ““
 Но између пог им посла
 Нек' бораве баш евовде
 У сшворену нову свієшу,
 У сходниєм' за нїи кружіу (сфери):
 Нек' мис' віечно ублажуїу,
 Тим, чег' смршнис' одказуїу,
 Шпо л' чоека прибожава,
 А одліуда превражава — .“

РАЗНОВИДІЕ ВИТЕЖТВА.

Віерна врлу, другарка їунаку,
 Са облачка лахка біелкаспога,
 Зборавица небеснога плавна,
 Пазилица зрачіа и звиезди,
 Зучном своіом дозивала шрубом
 А їезиком шек' извієспним Побри:
 „ На ногесе Марко Кралієвићу.
 Оли сада оли већ' икада,
 Да божешво у чоечіу лику,
 И врлину под лієпошке видом'
 Шшон' и пражи свієшу їавліаш'се,
 Сада видиш, ал'се упрепасшиш,
 Ил' до земліє преклониш їої црне!
 Текде за мною к' їугу под полудне. “
 Скочиосе Мрніавчина Марко,
 Послушао вієрну посєсприму,
 Небєсницу нєлаживє чєспи,
 Пак' викуо у блєлє Дворє:
 „ Конїа лїубо, а оружіє маїко!
 Хишнїєга їош нєїмадох їєла,
 Ни милиєг' пуша кроз вишєжшво! “
 Наоружас' и калпак успачє

Паксе хипи Шарцу на рамена ,
 Проїздио шамо и овамо ,
 Док' је право' опучио пуша ,
 Док' ли миех Душавника руїна
 Уміерио с' пешком попузином ,
 Да му оклоп на груд'ма неклима ,
 Да му паче шоварчић некрива ;
 У шо срео Милош Обилића
 На жераву коніу неуморну ,
 Сушу л' воду свагда одолавшу ,
 Али іунак оборио главу
 Ко' періанка окиснувши періе ,
 Рекоб' козе ни цигле му дома.
 Поздравио г' побро Кралієвићу ,
 Загрлесе и у лица цмокну ,
 Па га пиша : „ Шпа је Обиліане ,
 Те си доплес' овде пошмурио ,
 Камо ши е веселосп наравна ,
 Коїа сама полу низражава
 Пропивносши и замучніе сваке ? “
 „ Непишаї ме од' меїдана Марко !
 Сада сабліа и хопеніе збиліско
 Недриєши узла загонешна ;
 Већ' кадсмосе срећом удесила ,
 Аоно ћу да ш' изіавим снужіе . “
 Іош су пошли мрву понапреда ,
 Док избрали мїєсто посидієши
 У ієлову виш нзвора хладу ,
 Око подне лієшнога іе дана ,
 У припеки л' Качаника кршна ;
 Іако друга обасе спуспила
 Ал' епо им и Реліє Бошніака
 На ієлену принєсп парожномє ,
 Као муніа и вихорски пред нїи :

„ Помози бог! браћо и дуугови!
 Кудлиспесе без' мен уздигнули?
 Шшо досада било ни е нигда;
 Ол'спе паче изшешали само,
 Ко' 'во и ја шшо излієгох їушрос
 У планину руднична Крешева,
 Да у лову поразтієрам скуку,
 Ал' шшо нигда заборав'їо биаг
 Дома Копліє смашаїуће спигом,
 И сприелу звезде пронижавшу,
 А испи ме їелен налепио.
 Кад ли біеше поред мене шрком,
 Очи ми се їако разшворише,
 Нип' ме їошпе веће чудо снашло
 Од' посшанїа до данашнієг' дана:
 На суроме горскомє звїєрешу
 Лієпошицу домоприм дубившу,
 О҃евену сїаїно жупом халїом
 Замошану ко' у спруку руїну,
 У десної їої кад'їоница руци,
 У шуваки л' вїєнчић лаворични,
 Обїєма їє омахнула к' мени,
 Учини мис' да намигну на ме,
 Паче л' дасе посмієхнула мноме,
 Ђе промаче мимо мене хипро,
 Кано ушва маглом злапокрилна.
 Тко би . . . шша л' їє рећ' ми шћєо шиме,
 Ја неїмадох када разложиши,
 Тек' опазим лахкосп у ногама,
 Ко' да бієху краци м' спекли крнла,
 И срце ми разбукшалос' огнієм;
 Пієше ишав и у мачу саму,
 Шша би друго, нег' се расшркао

У праг за шим, и суспитгнем брзо
 Ал' іелена само празноплећа,
 Учезнула свешосп и дивоша;
 Тад' од іада скочих му на плећа,
 Рогове му рукам' уграбио,
 Да га жива бар одіашем дома,
 Кад' уловіеш' што немогох боліе;
 Нег' ну силе и белаіа прична,
 Занесе ме шаі іелене сурі,
 Недав роз'ма никуд' сврнуш' главе,
 Сам куд' шћео, шуд' ме понесао
 Доксам 'вође вас два набасао,
 И он скоке шек' добираш' поче,
 Іа га за шо по спрмену гладнем:
 Благо моіе загорско звиере,
 Служ' ме одсле ко' ћу іа те пазит'!
 У шо допо' и пред васке испе.“
 Оба побре из іеднога срца
 Обрадуіус', добродошо', викну:
 „Наміера нас вишніа саспавила,
 Дивно нешто случић' нам'се богзна —.“
 Марко ћуши іош о зиву своме,
 Ал' сан почне Милош казиваши:
 „Браћо моіа и господо чеспна!
 Сан іе клапніа, Вишній е испина,
 Наши спари вакос' мудровали,
 Пак ваопште ни іа незнам ино,
 Ниш'се дарим ни умничит' марим,
 Іако ме ћешто усшраніуіе,
 Ка'но и сад' евоваки іаве:
 Славом дара чеспипоспи редке
 Ћоіас' чула липа Миліанка
 У свиепу и далеку граду,

Нас проица као при племића
 И на гласу одбоїна вишеза,
 А још к' пом'се нашла неженїена,
 Свећамо поћи виђеши е,
 Ког' наїволи за нї' је испросиши,
 Привїенчаш' их по закону одма,
 И доведши к' пог' биелу двору,
 А у нїедра нашег' завичаїа.
 Опремлїени пада ко' и сада
 Дигнемосе и одемо некуд'
 У незнану землїу, и народе
 Незнабожне, кипмас' кланїаїуће,
 Док заћемо у пусполовине;
 Луке, шуме, као раїска спрана,
 До никога од чоечїа слика,
 Сїем опиа рода свакоїака
 Тичурина шамам за їаханїа
 И урлака шпо икада другди;
 Ал' ши їавес горе сунцо - свїеспле,
 Коїх врси сваки своїом боїом
 Плам'пе давно ка' вїечнием огнїем
 А са драгог' у дробу каменїа,
 Усиана дасе разбукшало
 Те млазима у Небеса лиже,
 Некде об дан шко га воли виђа,
 Ће л' је какво, и колик' му преба,
 Ол' да ноћу служи пупницима
 Мїеспозначїем, ил' опоминїачем,
 Дасе пази свак пїешчане лађе,
 И їездака пуспинїскога владца,
 Шпо с' Грбелїом и пршчаним луком
 Небоисе свега лїудспва силе,
 Ни зна и ког' од' себ' спарїега,
 То л' да има глави господара.

Угледамо и безброїно лїуди,
 Ђе подгорїам пилїке чепрлїаху,
 И зїаїаху кад' ког' кои нађе,
 Ко' да нашо' жижку памешноспи,
 Па ти речеш побрашїме Марко:
 Сиромашцїм' нек' богашспва буду,
 Наш ћелепир цїене їе више,
 Коїу плашиш' може шек' їунашшво.
 Опле мало пошли у напреда
 Пшесков'ма плоче здиравшием',
 Ал' нам конїи шек' фркшапи почну
 И ћулиш'се ка'но прам хавешї,
 Док из пала равни чїшавїе
 Ко' баулїак изнорїло нешпо,
 Усправїсе, и на сусреш' к' нама;
 Ту спанемо и ми у поредо,
 И конїи нам спишаїусе сами,
 Зар прозрели шпоно и бїаше,
 Ђаво чїши у скврженої баби,
 Окорїела од' вїека дуга,
 Ка'но свешац... фїраунска рода...!
 Само шпо нас поразсмопри оспро,
 И прожїгно ко' спрелїавим оч'ма,
 Пак нам зађе вако бесїедиши:
 „„ По залогаї свак ми хлїебца даїше
 Солїенога шпо имаш' уза се,
 Да вам из' нїег' шпа вас чека їавим,
 Тамо негди куд' наглише шако.““
 Извадїсмо свак од брашненице
 По комодак, него и замашни,
 Дас' бар їедноч засїши у вїеку,
 Живом мршом да несправи друге;
 Али она узе и неїеде,

Веће

Веће спавіа на лїевицу мршву
 А десницу сдиже у висине,
 Промрмолїи нешто замршено,
 Ко' закуке самоука писма,
 Паке пада к' нам' изуспи ово:
 „„Пред' вама је граде спраховиши,
 Око града хендек и водица,
 А Владика у граду харапка,
 Сеспра моїа и од мене млађа,
 Јер у близниї іас' родила прие,
 Сеспра ми е, да је бог убие!...
 Од многе је и биеле лїепша,
 И чинилїспвом умудрена і' шаїним,
 Да и вїечном себ' је учинила,
 И свагдашнїу младосп уїармила,
 Ко' и мене и своєга мужа,
 Таїно негда умршвила што је,
 Да владуца наслїедием сама;
 Разглашуїе, дас' удаїе вазда,
 Издалека Бане примамлїуїе,
 И вишезе болїе од' свїєша,
 Ал' никакав домасе невраћа,
 Докле г' назре и проспрели оч'ма
 Ко' мунїама и опровним' глед'ма,
 Да ил' свисне, или ослиєпи,
 Па га шекар у колеса преже
 Међу шигра и логова змаїа,
 Шпон' обадва лїубимцам су нїоїзи;
 На нїимасе свуда прошећуїе,
 Доклен' іої е землїе и државе,
 Док іої ноћи и душманска мрака,
 И док блїєшпак окїпа іої спїже —
 Ја л' шек' духом іавїаш' самсе волїна,

Шшо

Што већ' од' нїе и смршнїе власпи,
 Независим, но да опоминїем
 Иноспранце пога незнаїуће;
 Тко м' послуша немож'се каїапи
 Шшоћес' врапиш' а сїепивши себе,
 Јера код' нїе неїма спасениа,
 Свак је проп'о прие нег'се нада;
 То је шпосам још свїешу дужна,
 И драго м' је кад' удесим кога,
 Нег' и вїерна, комс' доказаш' може,
 И све на се кои неполаже —
 Особишо у премеждїу чудну. “ “
 Тад' покучи комадиће исше,
 Сваки свога гесе конїу даде,
 Па к'о искра једнак изчезнула.
 Нас оспасмо кано изумліена,
 Сумнїав куда, напред назада ли,
 Учуди нас преко свега чума,
 Одкуд знаде шпа се нама хоће,
 Шпо л' овуд'смо и за чиме пошли;
 Прегнемосе вїероваш' јої гапнїу,
 Док ши побро Кралїевїћу Марко
 Скиде попуз, баџи г' у небеса,
 Да је замко' оч'ма и облац'ма,
 И рек'о би до бога је оп'ш'о,
 Да г' упиша шпа нам' чиниш валїа;
 Кад'лис' врапи у миш'цу га сфапи,
 Пак нам' двама спаде бесїедиши:
 „ „ Вићосше ли оба побрашима
 Одкуд' Марку попуз и мишица,
 Још ев' нешто на нїем' уписано,
 Шпо до часка овог' небїаше,
 Наї чишаїте увїер'шесе посве! “ “

Кад'

Кад' ли шамо, ал' а испом' спои
Пламенишим и звркшавшим слов'ма :

„„ Јунашшвосе немож' побієдиши,
А још маніе да презапи знари.““

И одма нам' на очисе дигну
Те риечи у испиєм слов'ма,
Пак' за небо рек'об'се пригвозде,
Там' поспојав учинес' и већим',
Да их и шам' још разбраш' могосмо,

И падасе у часпице разспу,
И разспу по ведрини свода,
Од' млогие буду и звезде,
Да свиепле себ' и другим' ноћу.

Јако Марко мјешину пошег'о,
Наздравио богом испинским,

И својем крспниєм именов
Нам' абама, нег' окваси брка...

И нас исша подчинисмос' шако,
Пак' наприед за вишиєм духом,

Свак у себе уздајућ'се чврсно;
Конји намсе разиграју добри,

Ко' да ј' сваки при срца спекао,
Ол' им крвца спворилас' у вино,

И бабе им оброк придодао

Шпо ће нама валіаш' уневоліи.

Лакше ишли а бржесмо дошли,

И правице у капиу града,

Од подне је ал' врућина пешка;

Ми унушра и зашворес' врапа,

Каже намсе: „„ Ни е Госпе дома,

А шако је завјеш учинила,

И законом ми држаш' га дужни:

У град ишко л' иносраник дође

У вриеме кад' нїе ни е дома,
 Пусшиш'смо га у град споїни волїни,
 Ал' из' града непусшиш' изаћи,
 Доклегоде владалка нам дође,
 Свое госпе види и обдари
 Само — царски, као ниђе другди,
 Будгод оду и докле су игда,
 Да їої милосп панше и споминїу;
 Све їе нїено у шом задоволишво,
 Каноћеше доксе їавне видїеш',
 А међу шо у двору кондиш'ше,
 Ол' у граду ће їе вама драго,
 Свуд безплаћна послуга вас чека;
 Госпа ћ' доћи, дуго неће проћи. " "
 Одиграмо конїе низ чаршиу,
 Да видимо шпа їе и каква їе,
 Шпасе гласи колике л' їе фале,
 Ал' да видиш спраха и ужаса!
 Све дућани їедан до другога
 Пуни свега блага и шићара,
 Дивошесе немож' нагледаши;
 Ал' у сваком и пред сваким шушша
 Ліуди, Жена, и сићакне діеце,
 Поворчилос' їедно за другога,
 Шшо све слепо, свак без' оба ока,
 Ниш'се смие пусшиш' из' поворке;
 Већ' ешако миле као црви,
 И ко прие од глад и од жеће,
 Од' болести од' проспрела жара,
 Смалаксави падне и скончасе,
 Нокшима га ближнїи очопаїу,
 Док ешаки ред и на нїи приће;
 Још упишаш Кралїевићу Марко:

„ „ Што је вама јадна браћо моја ,
 Теспе широм сви ослипјели ,
 Олиспесе и родили шако? “ “
 Насмеју пис' преко све несреће ,
 И реку нам : „ „ Зарспе ви окаши ?
 Ол'спе јакo на зло свое дошли
 Од' некуда изшпасплїива краја ,
 Тер' незнаше какос' овде живи? ....
 Ево чуше и виђише наске!
 Ни два ни смо из' испога мїєспа ,
 И рїедко да су браћа коїе ,
 Авамоли присни приашелїи ;
 Већ' ешако забавр'ліалисмо ,
 Паче ли нас домамили гласи ,
 Све дивоше и свєпога мїєспа ,
 Пак ево нам' за шо сад' уздарїа ,
 Шшо и васке до мало час чека ,
 Док се само прене проклєпница ,
 Ол' прозирне кроз решешке злашне .
 Онас' очма шек' јуначким храни ,
 Несшане л' јої шїе и дїєшкїе ,
 Дворавке је захранїуїу своим' ,
 Коїх свагда од' некле набавлїа ,
 Коїгоде пуш излїегне на — дво ,
 Ван пакленог' у прошепнїїу мїєспа ;
 Ол' их шамо далек' накупуїе ,
 Ол' домами чаролиам вражим ,
 Зарабїа л' их по землїам шуђїем ,
 То шек' сами враг и она знаде .
 Хелє коїм' већ' зенице цмркне ,
 И шо шако неболїно и лахко
 Као у сну и на јави самої ,
 Тад' их к' нама даде у дружину ,

Дас'

Дас' побоже нїима расплоћамо;
 То нас млађи чешће и одчинїу,
 Особишо кад' ком' коїа каже,
 А спавліена у близоспи нїега,
 Да владалка нїезина їе маїка,
 И да ће их помиловаш' негда,
 Поврашїеш' им оба двома вида,
 Како їоїсе сином замиене;
 Од нїи мнїма своїу свїшу има,
 Юш их држи у смрш послушниц'ма,
 Нег' и своим кад' коїега здругом...
 А плодна їе наопака шварца,
 Да без' броїа, и сваку ноћ копи,
 Ко' бубине лахкомложне гнїид'це,
 А неволїне да шек' умложава.
 'Вако ши е драги осућенче! ....
 Млад ако си їошсе чему надаї,
 А свакако к' менићеш одшуда,
 Тер' домало какосам ши каз'о;
 Само їош знаї да у подне спава,
 Ил' почива у сараїу своме,
 Ниш' и запшо бринуписе мари,
 Шшо и дїецу робке їої подижу
 Свака своїом крвїу ил' млиеком;
 Пак сад мислис' имадеш ли крила,
 Коим' їедним већ' да бисе спасо',
 Оли чуваї док икада можеш
 Да ш' зенице кад' неспази жудна,
 Ак' икако знаднеш и умїеднеш
 Чиме год их заклониде малко
 Од' успрела првог' їої погледа,
 Пак оспражно спої и збори крвної;
 Како види да ши немож' нишпа,

Про-

Прокушат' ће звиєрма ше даши
 С' ким' ши већ' је, него ш' ніоме, лакше,
 Безчоечном пак' и самобож'цом —
 Кад' си амос' усудио заћи
 И мишице а и срцас' валі' да
 Од обране за меїдана сваког',
 Ђе б' шис' игда догодиши могло;
 Камол' срећа швоїа пак' и наша!
 Ако дигне према шеби своїе
 Трушинїаке... паче л' безможднике,
 Да ш' облеше зграбе и свладаїу,
 Тер' удариш храбро и слободно,
 Негледаїућ' што их је млозина,
 Разшїераћеш, помлаћеш' их више,
 Него желиш и надашсе игда;
 И да нишпа пушпаћеше надво,
 Ошворив ши сву капиу їазом,
 Телиш како виде и узнаду,
 Дас' краї нађе и ошпоре своїски
 И нїезиним чаролиам вражким;
 Тад' велим ши, несамо си спас' о
 Себе и нас, и шоліка лїудспва,
 Но и кружна и будушпа нова,
 Јера она за шим лїоснуш' мора,
 Преспаши ће већ' вїечницом биши,
 Некамоли више мучиш' лїуде,
 Себисходне душе и спворенїа;
 У анпрешелї' преко шога после
 Све спраданїа проћ' спепене дужна
 Коегод је с' нами проспушила,
 Пак ондаїсе предаш' унишпожїу — " " .
 Диже Марко мїех лозовића
 Наздравио бїеднїаку шоме,

Када

Када ли е окусио сужніу,
 Раздрагасе и осиліе допле,
 Да пун віере и радоспи више
 Ніима рекне: „ „Іош и шог' ли сочка
 Богожилска имадеш ми брале,
 Коино іе сам поразип' може,
 И ніу, и сва ніена опиралспва?
 Право пред' ніу духом одисавши.
 Души Ћесе док шисе приближи,
 И опази . . . .
 Ако ли е шокрепче задахне,
 Прсла ши е ко' даждевни шклопче. ““
 Поїездисмо до шри побрашима
 Свуд по граду, да га свег' видимо,
 Ал' свуд' испа чемер и неволіа,
 Шшо чоека узспршуіе власи,
 Шшо ли буде боговосп' му свишніу.
 Іако подне біеше превалило
 И неколик' наспуио хладе
 Віепра морска и облака лахка,
 Пробудилас' и іавила хола,
 И све гмизат' и пишшапи почне,
 Кано п' свично горем' надаіућ'се;
 Тада и ми сва шри упоредо
 Изїездисмо пред' волшебке дворе,
 Паксмо спала на мермер-дворишшу
 Чекаши іе, видіеш' и поздравип',
 Вано і' сходно чеспишиє послу,
 Нег' и она іошсе позабавіе,
 Оли паче злобе набираше,
 Коима Ће нас предусресп' леспно;
 Опеш и ми попегосмо мїехе,
 Да згніавимо досаду чаменіа,

Іедан другом' брашски наздрависмо,
 Своме богу скупас' повіерисмо,
 Док и Госпа с' величіем сміешним
 Намсе іавіе, погледа нас жудно,
 И пакоспно, паче л' прождориво,
 Ал'се ончас збуніе и разіари,
 Звіере викну на нас напуспиши
 Спрашне лаве и хиене ліуше,
 И ніої равне друге месождере;
 Овдас' одма раздриеши чворе
 Шпа іе радип' ни е премишліаши,
 Свак буздохан докопамо перни
 Пак по своме те веселу званіу
 Размахнемо тамо и овамо,
 И већ' скопи поваліаіус' мршви,
 Урлецима іош шек' одзиваху;
 Нег' іої ушо и доглавшво спигне,
 Оно побож додиаши нама,
 Ал' и ніему іедвас' хорше случи,
 Кад' продриес' и навали Марко,
 Када л' Реліа размахну озбиліски,
 Кад' но л' сва шри обнажисмо ђорде
 И коніи нам' разхукшесе віешром,
 Грухну груд'ма, зубим' и ногама
 Обараши, клап' и зашираши;
 Све биаше спреле наперило,
 Ал' од спраха осшавіе их снаге
 И шо мало шшо іе имађаху,
 Да им хишци ни кроз кожу могну,
 То л' кроз' груди па да у срдашца.
 Пролешимо свег' у накрсп града,
 Свуд' улице намисе учине,
 Пак и дворак два шри пуша лишніа

Облешимо, разспавимо г' свега,
 Од' околне моћи и помоћи,
 Да ни регне акамоли смїедне
 Ишпо више, сїем замїисе к' врагу . . .
 У їазбине Госпа чаурине;
 Тад' спанусмо пак на своїа мїеспа,
 Опустисмо узде конїич'цима,
 А ми опеш' окренемо руїна
 Рабровића цмркаш' и наздравїаш'
 Ко' маримо и колик' волимо,
 Доксе мрве їошше подчинимо,
 Пак зборнемо нег' и озбилїашо:
 „„ Ам'де Госпо, крв плашиде шол'ку!
 А на своїої вїери и вапирїашу,
 Но и своим холим свирїепспшвима
 Проливену, к' небу л' вапїавшу,
 У їуначка л' одзивавшу срца! . . . .
 Божи л' садак паклом прешворївша!
 Сад' омужаїс' . . . сад' обираї спруга! . . . .
 Ил' двоїцу, или сву проїцу,
 Ал' и слепца из швоїе неког',
 Нег' по їедног' већ' одселе нећеш! . . . . “““
 Кад' ли нама нишко неодгласи,
 Проћемосе, нек' їе Анаћема . . .
 Опружисмо граду на капиу,
 На пуп нама нишкосе неспавїа,
 Ал' и враша грдна забравїена,
 Запречена пак и зазидана,
 Нег' и никог' да их чува к' шоме,
 Паче л' да их разашвори нама;
 Ал'се момчад и шоме довиу,
 Куцне Марко шопузом у зида
 А новином слабосп издававша,

Сасу града у земліицу полу,
 Купне Реліа другом буздованом;
 Град поравнієс' и капиа ш' нїиме;
 Но и двори лїудске мучилице,
 Чудовишпа паче л' ждералице,
 Да мен' радит' нишпа непрешече;
 Нег' опучим прек' свалїина пушем;
 А пред вама конїа играїу҃ћи;
 Од радоспи л' и посалка сретна;
 Те сретниа негосмо га ш҃ћели,
 Піевуцнемо сва при їедногласно:
 „„ Причекаї нас родни завичаїу
 Док шис' їако поїавимо с' нова
 У швоїему крилу и наручїю,
 Нек'де пада шко сме насрне ше,
 И уцвели коїе дїечице ши! ““
 Споро ишла и дома би дошла
 Сва весела к своїої драгої маїци,
 Поздравит' їе и походит' сински;
 Удивит' їе шпа чинила пушем;
 Ал' кад' бисмо дебеломе мору,
 Дебеломе, синїем и просшрану,
 Ни барчице камоли њемие!
 А и вїешар од запад їе їаки
 Свим пухалїкам пириш' упеосе;
 Да уздиже вале у небеса,
 Пламене им измамлїуїе огнїа,
 Ко' да хо҃ће, ко' дас' обложио
 Влагом воде угасит' свїєшила;
 И оцарит' гар' зависпи пакла,
 Окле вїечна милосш сїаїе лїуд'ма
 Тес' усудну свем' пркосит' прочем
 Самршима пак и пучинама.

Іа одіахаг и починуш' шѣдо
 Неколика на бриегу часа,
 Док би хала безмилоспна спала,
 Пак да пада пловим' и пїевамо;
 Ал' ши побро Кралїевїћу Марко
 Што никада шо евовди пада
 Непричекаш, ниписе размислиш,
 Ни циглога да пропусти мига,
 Већ' разиграш поузdana Шарца
 С'вр планине скочиш у дубине,
 Пак одіариш у плов кроз валове;
 Пошареним и чак биелием
 Од пїенесе Шарац учинио,
 Ал' над' вале уздизао главу,
 Као лабуд воде сркушаше,
 И к'о кише нїом у висе прска,
 Уш'ма сприже а очима спрелїа,
 Двои грудма воду и холуїу;
 А ши узду пуспио му бїеше
 Уздиго си руке у небеса,
 Десном држећ за балчак од саблїе,
 А лиевом за игло - вр исше,
 Ошпрца їої на гор' обрнувши,
 Још евако їеси покликнуо:
 „ „ Спаси саблїу ако нећеш Марка!
 Јера врсни напредоваш' мари
 Да б'и кроз гроб и безданске зїаве
 К' намїеренїу к' безсмршїа наручїу,
 Ђес' вишешшво врло удворава. “ “
 Ова рїеч успоспручис' їек'ма
 О валове и спїене країа,
 Тер и мене за шобом умаме
 Ил' препливаш', ил'се ушопиши,
Ал'

Ал' неосташ' иза свога друга,
 Неочамаш' на бриегу пушту
 А у шућої, у незнаної спрани,
 Кад' ме жуди остарїела маїна,
 Да је храним и ода зла браним,
 И чека ме милокрва Српка,
 Та сестрица дасе куне мноме
 Своїом диком и душице полом,
 Завичаїка л' да їої животи врашим,
 Шпо г' је мени предчица їої дала,
 Јер и домић да нам кад изгори
 Са димом му дуг излеће к' небу
 И спражисе на обадва свеша.
 Још влиуцнем да ме и ти чуїеш
 Обазрешсе и махнеш ми руком:
 „„ Тако л', викнеш, побре до виека
 Разплинїавос' у срцам' Србова,
 Кано зуци у проспранство зрака! “““
 Домалосам ја не приспигао,
 Зар и шарац ждрала очекив'о,
 Ол' ми ждрале к' шарцу понаглио,
 Дасе скупа и у нашіеч боре
 Са пучином разїажене бездне,
 За изнеспи главе Господара
 Из прождора непробираїућа.
 Јако пише приближио биах
 Док имаднем шша и виђеш' јако,
 Сви жишелїи влажнога свиеша,
 Чудовишша и спрашила морска
 Дигла главе на површіе вода,
 Прскаїусе игримице млаз'ма
 Свак на своїу руку и начине,
 Радосносе хрву и премећу,

Ко'

Ко' дас' пашпе уравниаши вале,
 Ил' посркаш' сву мокрошу слану
 Безбїєдние да им госпи ходе
 Бездном дома к' наїрадиєм діел'ма,
 Те су и пре вїенце Лаворике
 И челенке злапогласне дичне
 Заслужали пак и получали,
 Тер' им и сад' придаїу важноспи,
 Да и море пришпеџа их само
 А поїав'ма спрахоп' приапелїских,
 Шпон' и пакле шклоц'ма успручаїу,
 Сїєпимосе їако у ширини
 Привикнуша и весела пуша
 Шшос' учини од Релїе нашега,
 Обазремос' и обадва скупа,
 Нег' он збилїа крилас' дџвашио;
 Одкуд' ли му, шко ли му их даде
 Невиџесмо, сїєм дас' диже з' брега,
 Те за нама кано хорлушина
 Небом лахко, и по невисоко
 Зар да ї' ближе и нам їавис' брже,
 Као' ласпа їош произава вїешра;
 Кад' лис' над нас приближио био,
 Дозиво' нас, и збори нам 'вако:
 „„ Браћо драга до два побрашима!
 Небоїшесе даћ'мос' осшавиши,
 А їош манїе дасмо пропанули,
 Вишежка їе свуда моћна срећа!
 Ако вама конїици суспану,
 Тек' ми їав'ше, оба ћу вас спасши,
 Толика їе сад' ми сила дана. ““
 Испом рек'о, ниш' изрече посве,
 Ашо наша захрзаше конїа,

Шарац врисну, ко' да г' змиа пеџну,
 А спеніући одхрзну му ждрале:
 „„ Како ши е од меїдана Шарче?
 Мен' да ни е на рамен'ма гесе
 Исплив'о би, ошеоб'се свему,
 Ал' овако клонуп'ћу ши брзо,
 И ни е ми самог' себе жао,
 Колик' жалим свога Господара,
 Коиносе свуд уздао у ме,
 И вїерносам досле га служио,
 Па најпосле да пропадне с' мене,
 Ово себи сам проспиш' немогу. ““
 Тад и Шарац прошужио збилїа:
 „„ Давор Марко, давори Вышеже!
 Ево данас издаде те Маро,
 Шшо доселе їош никада ни е,
 Ал' га вали надморише морски,
 А ниско му ї' запеш' копишама! ““
 Но и Ралїа ончас к' нама слепїе,
 Сваког' наске по на крило спавїа,
 И рече нам држаш'се по руке,
 И конїиц'ма несшараш'се самим',
 Пак он мало над пучинус' диже,
 Опучио правце к Поспоїбини,
 Без икакве муке и замора;
 Већ' нам уз гред їош казиваш' одче
 На бриегу шша мус' догодило:
 „„ Ја, велїаше, препануос' биа
 Како нигда и ни едноч досле,
 Не од мора и халовне буре,
 Не слабости мога Вилонїака,
 Већ' далеког' и беспушна плова
 Кадсе бриег ниђе невићаше

Док

Док іуначко домашаше око ;
 Іош пропужіег до бога живога ,
 Неоспав' ме веће у приспрашїу ,
 Попопи ме шам' у мору с' побре ,
 Сам већ' и іа шшо ћу на свиешу !
 Пақ шћадїах шад' у плов за вама ,
 Док ал' хука из висине нека
 К' мени спаде шуче облачином ,
 Ал' разшвори као нїедра шмушу ,
 Пақ осину' пе свїешилом дана ,
 Да ми сузе од свїешлосце бризну ,
 Ни шад' могах и зеницам' вићеш' ,
 Кром шшо своїом шек' уздахнем нуждом ,
 Колик' но ме смела и смечила .
 Тад' испекар іасни чуїем гласак ,
 Ушїешиви ко' сжаленїе прие :
 „ „ Неплашисе и неїади више ,
 Богом сеспра іош све пази свое ,
 Особишо коїу послужисте ,
 Гнїав ближнїе и свирїепїе кривде
 Кад' вишежки поразисте и шам'
 У шућинспву и на краї свиеша !
 Друзмасам ши сваком по два срца
 Іош придала пе за награжденїе ,
 Дас' и манїе чег' одселе плаше ,
 И да знаду да іош много могу ;
 Нег' и шеби ев' небесна слуге
 Два криоца , шшо за шаког' доспа ,
 И кад' нужна нека шисе наћу ,
 А и шћедни пак су ш' невићива ;
 Ово і' сеспра оне назаднице ,
 Шшо никоме изван' себе саме
 Нежелїаше добра и веселїа ,

Нег'

Нег' све себи, за се и о себи,
 Тес' божеспвом учини земнием
 Одзнав Небо и општега Творца;
 Ти буд' побрам' овда у прежедїю
 Спасишелїем и заклонишелїем
 Дигав оба на криоца виша,
 Пренесав их преко синїег' мора,
 Јер ша могу брже и попеже
 И од лађе и од испог' вїешра;
 Пак и одсел' ја ћус' бринуш' вами,
 Што свакада лїудспву валїадоспе
 И шуђину кано и рођаку. " "
 Домалосе у Солун спусписмо
 Баш пред крчму познанице давне,
 И већ' конїа сва при нас чекаїу,
 Познала их и зопцу им дала,
 Прерадоспним' не што испливала,
 Већ' што шуна прие наске спигла,
 Преодолїев што никада д'овда;
 Изнесао попуз и мїешину
 Јаки Шарин а вїернога срца;
 Ко' и ждрале шшип и слонзуб — коплїе,
 И ко' куле шарку рисовину
 И шулї' пуни оспровршни спрела,
 Још на челу несквашену звїезду.
 Тад' нас јако сїедав проицица
 Под маслину и хлад смоковнице
 Одморимос' пак їезднемо дома,
 Сваки своим веселим сродниц'ма
 Чеспипаш' им себ' и пуша собом,
 Удивип' их шша виђели шамо
 Шта нас прешло, шпал'смо учинили. "
 Оба ова с' пуна грла викну:

„ До-

„Добро друле, акобогда здравіе!
 Нам је мејдан у сну и наїави!
 А док земліе биш' Ће и згадине,
 Дас' о чему ми бавиш' имамо. “
 Сад' озбиліом напинусе винца,
 Тер' им мушка заруменес' лица,
 Обредесе неколика пуша
 Пак одчео Марко Краліевићу:
 „О Вишези до два побрашима!
 Нек' дес' и іа мом' одлакшам Шарцу,
 Пачел' іавим вам намршшност моју:
 Облакинїа давна м' осесприма
 Іушроске ме по сунашцу викну,
 На ногесе мили м' обрашме,
 Седлаї шарца пришежи колане
 Девешере іедне по другим,
 Опремисе каконоде игда,
 Пак поїезди право под сунашце,
 А іа ћу ши пуша казиваши,
 Там' да видиш борца и мејдана
 Каквога си іошше невидио,
 А с' лучем га и свиећом спражиш;
 Већ' хаїд' одма непропусти часа
 Овїечип'се сабліом и десницом,
 Акос' ниес' проміенио срцем!
 Паксам ево дигос' и спремио,
 И пошао куд' ме упушила
 Віерна м' вазда напом'ніача вишніа;
 Нег' и фала Ошцу свемоћноме,
 Кадасмосе 'вако удесила
 Из ненада по наміери шаїної,
 А ми скупа и да опићемо
 Тамо некуд', шо видіети чудо,

Или

Или силу, или мудрости вишу,
 Оли змиу прождирућу оч'ма,
 Једа како шес' прекужне и по,
 А видеше ни за чим неспои,
 И кад' свуд'смо досле ишли скупа,
 Нек' и сада кано и свакада. "

Тог' обадва једва дочекала,
 Појездила низ' Маћедониу
 Ка Сшамболу царскоме пресполіу,
 Ал'се шћедну сврашиш' у Едрене,
 Там' да виде саблїу Касприоша,
 Да је виде да јесе надиве,
 Како га је послужила вјерно,
 И како је поклонио цару
 Без жалоспи а душману своме;
 Ол' да виде и свепу Камилу...

А и Книгу ... богом написану,
 Ал' не с' неба већ' из' земље дану ...

Нег' у пушу на широку полїу
 Сусрела их пїешехода мома,
 Самим распом спрах је задавала,
 Нїи конїике главом надмашала,
 А немоли моћу и своїспвима;
 При бедри јої Демискиа лїуша,
 Шшо ї' грађена девеп годин дана,
 У води е при годин' лежала,
 А у вапри при лїеша гриана,
 Пак при лїеша испекар кована,
 Из комада при повара гвожђа
 Док осшале при окице једва;
 За капом јої сво Ноево крило,
 Ал' и пуно сока миришлїива,
 Пак још била нїима бесїедила:
 „Бре јунаци од меїдана мишци:

Ку-

Кудажеше даліе и некуда?
 Већ' ход' овде дасе огледамо,
 Јасам сама а висше проица,
 Свакоме ћу мејдан одредиши;
 Ево крило лјудска пуно мозга,
 Тек' у сребро спруком оковано,
 И періе му цигло позлаћено,
 Обвиено дробежом каменіа
 Све драгога и свакакве краске,
 Да свіеплуца и велича дику;
 Од земліице кои вас га дигне
 И посшави себи за челенку
 Нек' му буде крило и окиће,
 И још нешто . . . ако га погоди! . . .
 Ткол'се маши а немогне дићи
 Ко'сам рекла себи за калпака,
 И прошешаш' низ поліе под нїиме,
 Таї да робом опле моим буде,
 Други мејдан дасе надпїевамо,
 Ко ће гласом испуниши поліе
 И околне шуме и врхове,
 Да зечеви усшумарајусе,
 Мрки вуци и лисице лихе
 А попресе дрвіе и каменіе;
 Ткосе упне надпїеваш' са мною,
 Пак немогне већ' га ја надпїевам,
 Тек' ћу срце да му издрем живу,
 У шабане подковаш' га коні'ски,
 Па нек' иде куд' и докле могне;
 Надпїева л' ме, дасам му робиніом,
 Али да ме продаши несмие,
 Ни продаваш' ниши покланіаши,
 Ни накараш' икада изашпо,

Іераће ме ончас изгубиши.
 Трећи меїдан: Сабліе огледаши,
 Чие гвожђе од чиег' је боліе,
 Ког' од коіе мишица је крепча,
 Тко л' хиприе кога превариши
 Предвоиш' га у поїасу махом,
 Ил' іуначку одвракнуш' му главу
 Да іош збори, а шиело дуби;
 Добие л' ме нек' му буде Ђорда,
 Коїа валїа самог' Цариграда,
 Неошприсе, ниш'се о шшо шупи,
 Ніу је мени бабо саковао
 У свем віеку іедну ешакову,
 Ал' и своїої Ђерци іединици,
 Коїаносам како ме видише;
 Него за шо и заклео м' испи,
 Те меїдане да замећем свуда
 Док је лїудсшва и докле је сабліе;
 Іош му буди кудраспа ми глава,
 Нек' је носи, нек'се ніом поноси,
 И дома је у зачеліе сшави,
 Кад' успреба савеш решишелни
 У икакву важниему діелу,
 Да је пиша казаће му прави,
 И најболїи, вазда преуспїешни,
 Окром шшо ће забавїаш' га моћи
 А причанїем негдашніега доба,
 Свог' прошавша л' бића и жишиа.
 А іа главу ніему ли уграбим,
 Сшавиш' ћу је опеш на шиело,
 И мехлемом рану омазаші,
 Моим шаїним, ког'но іа шек' знадем,
 Прираспиће како је и била,

Али

Али да ме шад' за Госпу има,
 Да ме слуша у огані у воду;
 Несмиеше л' ол' неможеш' испо,
 А вис' мени сва шри поклоните,
 Целиваїше м' држак демиские,
 Па клекнише четверношке редом,
 Да са сваког' на другога скочим,
 Као с' паніа ил' маховна врша,
 А на мехку свршку кршиніака,
 Тад' хаїдеше од' кудаспе дошли,
 И фал'песе мишцам' и врлинам';
 Ол' волише бїежат' неушећи?
 А од Деве и свечеве Неве
 Шшо ћишабом свуд' у свиеш' спиже! . . ."
 Згледаїусе до шри судружника,
 Віероваши, невіероваши л' іої,
 Мушкобану виде чудновашу,
 Вражицу ли, ол' чжиновку саму,
 Но камиле ниће ни осіенка,
 То л' кнїиге іої и вишиє крила
 Акамоли свеш' обнїавших руку;
 Ал' све Марко шћашес' уклониши,
 Обићи іе с' миром и презренїем,
 Шшосе само у великост' узда,
 И шек' збори да рлеч'ма плаши,
 Него Релїа с' конїа одскочио:
 „Прокушаћу сад' евовди срећу,
 И врлину душе и срдашца,
 Нек' би знао да ћу погинуши,
 Пак іої збори крапко разговешно:
 Како волиш' дасе обићемо,
 Непрезирем' никог' меїданчжиу,
 Спо меїдана, оли сваприћемо,

Нас

Нас обоіе сад' баш разгрнути!
 Ком' обоіци ком' опанци буду,
 А ви дружбо ђеверите само
 Један нїоізи, а другиде мени,
 Јошсе ником уклонио нисам,
 А још маніе женам' покланіао.“
 Сіашу друга и обадва она,
 И дїевоіка крило положила
 На земліицу, пак је успушила:
 „То ми дигни пак је друго лашніе!“
 Одма Реліа засука рукаве
 И припліуне у длане биеле,
 Да га зграби нїимесе прошипра,
 Пак задіене г' себи за калпака,
 Ал' му Марко припекао у шо:
 „Постої Побро и гледаї Ђевоіко!
 Сіем окладе ја ћу ши га дићи,
 Пак ид' з' богом нечинисе справом.“
 Сподби г' Марко и са земліе диже,
 Него једва себи до коліена,
 Учини мус' дасу вражіе чини,
 И ко' шуча да је испо пуно.
 Насмиа мус' иносбранка дивна,
 Ал' уздражи поносишим сміехом
 Обилапа, да и он опиша:
 „Ја ћу ши га без опкладе дићи,
 Пак ић' дома и себ' пражи мужа,
 Те над' нїиме владаи и господуї,
 А у наске дивошке су ліепше.“
 Сфаши г', диже и од земліе лакше,
 Ал' виш' паса горіе немогао,
 Учини мус' дасу збиліа чини,
 И баш шучем да је налієвено,
Пак

Пак премаша и вишежку снагу.
 Насмиа мус' и осміехну мома,
 Нег' шим Реліу жигну кроз ушробу,
 Да ї' сву снагу у мах їедин сабро':
 „Та спан' чудна, клепа и неклепа!
 Мисе знамо и замieniши,
 И узаїмип' їедан другом' себе,
 Пак перушку ко' перушку зграбне,
 Подиг'о їе за калпак задио,
 И одшеша низ' шо полїе равно,
 Ал' опуда шпо игдас' разшрка,
 Прескочио дружшво и шућинку,
 Дружшво їеднош а шућинку дваше,
 Там' напредце, и напашке амо,
 Ниш' већ' скиде редке перїанице.
 Ово испої и немрзско било,
 Ипак викну надпиевашисе,
 И разшеже шпо икада може,
 Сваком нїима запишпале уши,
 Іедан другог' риеч нечуїаху,
 А усшрчус' зечад по равници
 Неколико, ал' не удалеко;
 Тад' преспаде пак нїи кога нука,
 Да запїева шер' онлико силно,
 На мах Релїа и виуцнуп' шїеде,
 Ал' га Марко у шом прешекао:
 „Спан дїевоїко, їа ћу без окладе,
 Іошше ни е женском спрднїом вишез,
 Пакде иди, шесе своим фали,
 А док саблїе м' їеда и неодеш;
 Разапео груди и грлашце,
 Сукнула му пара облачином,
 До у пламен промешнусе испа

Да

Да Ђевоїци веће опржио,
 Ал' му било грло промукнуло,
 Више силно, него му је звонко,
 Тер немогне надкачип' је нїиме,
 Испом роса што попаде праву,
 И дим парес' облакима диже.
 Узме Релїа и насшави гласом
 Прониживим мозак у коспима,
 Испунїивим уха и ушробе,
 Ко' да сваком пїева под шїеменом,
 Разлегнесе неколик' окружіе,
 Ал' несамо неупуди нишпа,
 Од' звїеринїа и дивине горске,
 Нег' пришрчи што имало ноге,
 К' нїему испом, па к' лїубкоме грлу,
 Наслушаш' гас' упипомип нїиме
 Још и Меде играшисе пропну
 Уз ешаке шер борие гласне;
 Док повика Марко и Ђевоїка:
 „Томе країа и одчинка неїма,
 Већ' осшави шако ш' бога Релїа,
 Јерсе у шо ниесмо владили,
 Већ' звїеринїе да од наске бїежи!“
 Једва их је у шом послушао,
 Ал' послуш'о свога побрашима,
 И доспа му шпог' шућинка чула,
 Без окладе иако је пїево'.
 Ред је дош'о саден Обилићу
 Мировавшу и збиравшус' досле,
 Пак је рек'о Мушкобани спраної:
 „Чекаї Ђевче док пїевушне момче
 У окладу да б' у главу било,
 Каконо си ши још и нечула!“

Он покличе зашнув уши прсп'ма
 Оба двие, да му прсле неби,
 Оли да му на нїи неодише;
 Пред нїим правас' у напред повила,
 Узлешїелес' и свеколик' шице,
 А зечеви свуд у брда нагли,
 Тено ихде предусрешну лихе,
 Кром и вуци шшосе успумаре
 Іедно з другим брез све размирице
 Нашїечахус' шкоћ' умаћи прие,
 Іер спиенїе шуме и долови
 Грмліави му здражес' одгрміаваш',
 Дас' опишїе свим' одкаже вїечно
 Туда шко їе досле боравио,
 Чак и сад'се чини одзиваши.
 Овда клоне, на колїена падне
 Мушкобана дивна Чудновашка:
 „Ево ши ме, шпо ши драго са мном,
 Од риечи попузнуши нећу,
 А и шићеш своїу одржаши,
 Канос' меїдан нада мном одрж'о,
 Надпїев'о ме, добио ме вїечно.“
 Шћаше Милош одвести е дома,
 Да му двори оспарїелу маїку,
 И да пере нїем' и опцу ноге,
 Док и више ... посла би їої наш'о ...
 Іерсе види да їе досш вриедна,
 Ал' му нед'о Кралїевићу Марко:
 „Побрапиме, Мушкобану л' хоћеш?
 Шпо их у нас шпо их ниће неїма,
 Небудали већ'се своїх сїећаї,
 А нїу пусши нека иде дома,
 Іер ево мис' вади саблїа сама

Шпо

Што подража извієспне їунаке;
 Већ' нек' преде, шка и везе свилом
 Кано нієне и оспале друге. "
 Склонис' Миле, дићи їоїсе рече,
 Пак ић' дома и мироваш' више,
 Некладит' се ни меїдане спражит',
 Јер' їунака и сієм дїевоїака
 Има свуда
 У садашніє ко' у свако доба.
 Мома усша преклонисе ніима,
 Пак са грла скиде огрлицу,
 О враш вієша ждралу Обилића
 Нека г' об дан дичи опличишо,
 А да обноћ свиешли му пуша
 Ко брезова разбукшана зубліа,
 Ол' к'о пуносп мїесечнога лица.
 Пак одпаса Демискиу бришку,
 Тер аманеш опца свога свепи,
 За ніоме іє сузе оборила,
 Ал' іє пружи наїзад Кралїєвићу:
 „ Узми Марко зашебе іє она,
 Мош посїєћи, до и прашћаш' волиш,
 Особишо жевоїачку ... кривцу;
 Носио іє здраво и весело! "
 Јошсе Релїи овда поврнула
 И пише му само наговїєспи:
 „ А ши чудни, ком'се и іа дивим!
 Теби већен' шпа неїмадем даши,
 Моїус' дику преузео наїпре,
 Сахран'де м' їош ... пак ме одуспани,
 Ако ш' срце подноси їуначко,
 Акос' неби с' душом размирио,
 Што презрео срећу и прилику

Добром віечну, шеби наїсходниу ;
 Счуваће ши дом и завичаїа ,
 И синова народиши дивни
 Каквиємсе нишко ненадао.“
 Тад' сузице бризну їої низ лице ,
 А очима к' земліи оборила,
 Ніоїзи Ралїа у чело погледну ,
 Тер' до душе разсмопри е скрози ,
 Пак їе домча за биелу руку,
 А скочи му сама на лїелїена ,
 Облапи га обїема рукама ,
 Да у праву и на земліу шврду
 Ол' обоїе , ол' ни їедно падне ,
 Ол' одїезде, кано и звезде
 Преко неба , шак и они полїем ,
 Тер' у далїну , али славну Босну
 Са шићаром обое заїамним.
 Іошсе Релїа обазрео Друз'ма :
 „З богом браћо, їа одхишїе дома,
 Више посла имам нег' времена ,
 Док приправим свадбу и веселїе ,
 Дас' и у шом шућинке неспидим ,
 А ви за мною и полакше к двору,
 Неїмам када чекаши вас овда! . . .
 Опца неїмам ни маїчице давно ,
 Ліуба ће мис' убринуши дома ,
 Иноча їої размислиш'се сама ;
 А међ' двие . . . неће ши ме змие ,
 Куд'се макнем, нек' о ліубу . . . шакнем ,
 Нек' мис' неда промашиши куда ,
 Сприеле їе мучно заошпраши ,
 Ал' їош шеже лепш их управїаши ;
 Двапри пуша по їединчица

Шшон'

Шпон' у скупу двоїка или троїка ...
 Тек' узнамс' кои коїе може,
 А нек' Віечни спарас' будућношћу,
 Пак' и ход'ше дасе веселимо!“
 Махну главом Кралієвић смршпени,
 Поразмишлїес' док осміехнус' брк'ма,
 И шек' грмну, негрмну ли побри:
 „Тко ћ' о чему, ја ћу о нечему,
 Ево знадем, што ми е чиниши.
 Идем правце к' Цариграду би'лу,
 К' поочиму Опмановић Цару,
 Кад' мус' кућа назва кућешинном
 Зна и пазип' особна вишеза;
 На меїдан ће позваши га ишко,
 Пак' ће онда видїеш' Кралієвића,
 Колико ли може кад' и воли.“
 Тад' ободе своїега Шарина,
 С' богом, само што Милошу рекне,
 И одмоша низ по полїе равно;
 Док ши мусе и Шарчина зграну,
 Прућиосе напред упропнице,
 А измешну назад чифшешима,
 Но кад' Марка збацип' немогао
 Опучио с' правца у лиево,
 А узду му на зубе узео,
 Однио га, куд' и сам нешћео,
 Куд' га пусше ноге заниселе,
 У гудуре кршне врашоломне,
 Док у мак'о у планине спаре
 У Вишоша л' неку пешперину
 Колик' дугу шолїк' и широку,
 Окле негда већ' да б' излієгао;
 Тадаї спаде да г' одїаше Марко,

Али

Али Марко нешће одіахаши,
 Већ' га пита: „Дошле ли е Шарче?
 Зар си віеру већ' заборавио?
 Зошца л' пише моја догадила,
 Олисам ше вином непоио,
 Олисам ши хрбаш осаднио,
 Па ше іашем нигда непреспаіем,
 И морим ше боса по камену?
 Тер' ме данас већ' слушаши одзна,
 И занесе м' у мрачину ову
 Окле свиеш више видіеш' нећу? “
 Вижливо му коніиц одговара:
 „Господаре, мої поносе давни,
 Моја дико прва и пошленіа,
 Та вишеже Краліевіћу Марко!
 Сам іа незнам шшос' од мене случи,
 Уморансам колик' и ши брижан,
 Већ' усади копліе уземліицу,
 За ні' привеж'ме пакс' починиш' спуши,
 С' новом снагом нова памеш дође,
 Ишшо л' игда биши нам' обама,
 А немоісе ни печалиш' посве,
 Већ' искапи шу міешину винка,
 Бог нам друго, док по види, неда;
 Іош испекар шин'се проспавкаши,
 Та об ноћцу и у 'вакої згоди
 Шшаб'се боліе сад' и радиш' могло?
 А спражу ће Шарац ши чуваши,
 Шшо без свега дуго биши може. “
 „Кад' іе шако, нека буде 'вако! “
 Одбрецнуо Краліевіћу ліуши,
 Па скинуо, Шићар-Демискиу,
 Задіео іе у пукошу спіене

Више себе и ложнице мрачне,
 Простро био гуспу међедину,
 А мїешину спавио под главу,
 И калпаком шек' надкрио лице,
 Но и ово їош прикрича саблїи:
 „Бог зна већ' їа кад' ћус' пробудиши,
 Колико л' ће сан мршвила шраїаш',
 Ког' уовом дробу планинскоме
 Сад' лиежем спаш' и боравиши,
 Од' Шарца ми мучно и кошчице,
 Камен мусе гризп' и зобаш' брани,
 Ал' ме ши бар саблїо неоспави,
 Недаїс' другом обнажиши ником,
 Већ' ми звекни више главе негда
 Пробуди ме од сна самршнога,
 Јер' їе свагда посла им'о Марко,
 Пак и опеш доксе испом їави.“
 Спушшиосе и заспао шуде
 Како пада шако и свакада
 До данаске, и до испих наске —
 Осп'о Милош їедин без икога,
 Код два друга сад без' икаквога,
 Удивисе шшос' од они случи,
 Тер' на своїу сваки наже спрану,
 Рек'о б' им їе памеш одскочила;
 Пакдер и он ал' управо дома,
 Орап' плужцем храниш' маїку хлїебцем,
 А до првог' боїа и меїдана,
 У шо л' їеда и новие друга
 Да б' небили гори ни од нїега —
 Аї!... Ондаї' било, кадносе и мнило,
 Ми свиамо дасе развiamo,

А том' пісна, шко душица чесна,
Свієм од бога здоровіе и веселіе.

К о н а ц.

П р и к р и ч.

Тедва и поніапно,
А биш' може знапно.

Аї! Самум смршни додиао країніе
Завичаїу давнашніему своме,
Ташарлуку, и Азіе нїедру,
Славним спранам' колиевкам лїудспва,
Шпосе диче све їунац'ма правим,
И узносес' волїнолїубно дус'ма;
Кад' додио, изагнан іе био
Да изчезне смршносносп ш' нїиме
Из наручїа, же Раї био негда,
Те л' и данас нравца закон пише,
И живліеніе преслађуїе проспо.
Адским сином онсе звао неби,
Када бисе їош изгнанспвом смео,
Него смисли на криласе дигне
С' шмушом свои желїа и надежда
Іадно презре и оспави спране
Тамерлана и Ашиле предка,
Правце лепи у Европу важну,
Радо примліен ончасаксе спушша
Међу прве у зачелїе само;
Своїу спао наїбрж' іавїаш' силу,
Нїом поражап' кога прие спица,
Запада іе собом испунио,

Обаїо

Обаїо га да запомни себе —.
 Ал' шо доспа славопашшїу неби,
 Шшо ї' суїешцу друга свелачница,
 А водипелї могщи їедва ино;
 Дигнес' опле, шер' у међе друге
 Преморавап', зараженїу слично,
 Себ' народе, да шша валїап' има,
 Док нагази а на Грке фалне,
 И без' шог'се жалїно копрцавше
 Под' угнїешом варварскога ига.
 Нужни ш' нам' га како подпазили,
 Себ' и своїе обећали нїему,
 Али да им калаузи журнїи,
 Пак и да им знашносп дигне Срода,
 Дав им гласак у свїешу с' нова,
 У ком негда значили су млого,
 Та ког'но су думап' уздражили,
 Упушили напишавап' душе,
 Малвасиом божеспвених пићом,
 Ил' Некшаром виноградов' Пинда.

Ої! Ашине игдашнїе накомци,
 Праунуци млоговажне Шпарше,
 Подїевившас' Ахила омладци,
 Душесудца л' све обожапелїи,
 Шшо имали, а презрели чувап',
 Сад поишпу с' обоїудним мачем,
 И спрелама врагу намїенїеним',
 Та слободу Завичаїа славна!
 „А од' кога?“ ... Ког' разслабїем зовну,
 Ког' науче пуш Европе знаши,
 А саруком да надкрива цркве,
 У нїедрима л' ком'су дали мїешпо ...
 Док им за врап' успеосе и сам —.

Тил'

Тил' чрезміерче! Дуг си превршио
Испим Гркам . . . шпа л' Европи про-
чої!?. . .

С' шим повише шпо данашніост швоїа
Све преѣашніе превазиде злоспи,
Опамешшис' глупству некланїасе — .
Ал' ненаш'ос' у бїеди већої,
Ко' да врази сви їе снарашћали:
Испек пїесне развезао дичне
Уза свирке свога завичаїа,
Размаглио шумбећиом двора,
У Сараїу л' међу Черкескама . . . !?
Сркат' спао шећерли Јемина,
Док ево ш' му кров у дома плане,
Гасиш' ћипи, но заждиє браду,
Та спапунїас', пак' му букну брци,
Те шрнући шалваре уждиє,
У шо л' доба понаїнесрешниє
За сладивца и своима мрзска,
Допану му своїеспребци прочи,
Коїє бїеше спавио подножієм,
Нип' у живе числіаше их више,
Опашпав их све до назаднога
Од' иманїа, и главиша друга;
Све л'се їарну, сподбе га напрасно,
Сваки своїє нагну здираш' с' нїєга,
Шпо злоспима присвоїо игда,
И здриеш' ће кои їош ниєсу!
Среће ши їе подвриулос' коло,
Сам назиреш на се обште спреме,
А мишліаше шкоб' те дражнуш' смео,
И кад' лїудско краї све имаш' мора,
Дас' насшави болїє и умниє.

Но

Но док жребіє на парцале ш' мешну,
 Глави ш' нећес' ни шућурке знаши,
 То л' шроієму рогу и ћишабу,
 Сієм Ресулске ш' опоіне глупосши,
 Пак ено ши Азиашска врша,
 Ждер' Африон, Ђул - іагомсе мажи,
 Там' ћуркове усмрћуї господспвом,
 Своіє шћери држи за Хуріє,
 Али нама већ' валіаде наше,
 Дораслисмо и ми до женпдбе,
 До веселіа свога и брашскога,
 Ни заумліаї да свієшина і' швоіа,
 Апоманіє урукам ши живош,
 Кад' умиреш ка'но и оспали,
 Низећисе приє почочип' — “
 Хеї! Веле віерна пословицо Српска:
 „Ђесу іедна премудросши кола,
 Там' обично и лудосши двоіа!“
 Свуд' погаћаї, ал' да овде неби,
 При удобіу Грчког' навоішшеніа!
 Ревносш исше к' опишима Срба
 Товише іє разпламшіела силна,
 Близо колик' завичаїолїубіє;
 Разбукшав их ускоріела іедва
 Већ' прокинуш' давно намієреніє,
 Буд прилика ше ни боліа ћоіа:
 „Іакша... невієшш, мари, и небрани...
 Зеліо... у свом свичноме мршвилу...
 Крошчо нїуха... А пловчина шкиліи...
 Врли воли... Новолїубци жуде...
 А Срб храбри...? блекнув подспрекнуп'се!
 Док загрми побієдама Гркспво,
 Те са чиспом самосвоіом славом,

Ба-

Баріак дижућ' над' прађедска двора,
 Мећ' зидовма л' свога Цариграда.“
 Но говеђа много мачку глава,
 А и веліи гуше залоган,
 Што л' чим веће по дуліесе зида.
 План је скроен прие много ліеша,
 Сам ког' . . . . већ' даб' произвео . . .
 „Све Христіанство по Европи Турскої,
 Дас' о іедноч за оружје маши,
 Да свак свога мучишеліа збрише,
 Свак' да збаџи по несносно иго
 Својаш' своју своим знојем' храни.“
 Да б' учиниш' као рећи било
 Да жрецева сіем' папира доспа,
 Сміер' презгодан' што удачним' видан';
 Завіерници л'? . . . свуд' мударци свои!
 Што гошови! . . . ? бідспвиасе клониш',
 Паче л' братспва изуміаши сродна . . .
 Ол' равенспвом' пре слободес' дичіеш'.“
 Да л' је доспа хопіеш' војеваши?
 Кад' безуздник іош рашником био?
 Ние л' варвар и рођен' с' оружјем'?
 Ак' и незна, што незнамо ни ми . . .
 Новци ли ће сами сврћи іарма?
 Зна л' и зачеш' свуд' Христіанство збач-
 ніу?
 Успаліеност може л' с' огорченіем?
 Наімліеност ли што и драговоліност,
 Што л' главара више но војника? . . .
 Кад' ошприлом сад су Грекам Срби,
 Нексе нађе и обіасніач шіема,
 Чим су ови іавнуписе могли,
 И наімудри іошсе нечем учи,

А приличност посредніомсе прима :
 „ Очаїаніе дизало је Србе,
 Завіеріалис' у очи почешка ,
 Равнонуждност слагала им воліе ,
 Па главарма умнохрабри звани ;
 Еш' бож' с' коспи што свуд превазмажу !
 Шпешно кадшо . . . али најзад срешно ,
 Нек је нужно, па биш' и шћевшесе ,
 Свешосписе договіеши валіа.
 На попребе л' Серб је даво главне
 Без нагона, по заиску саму ,
 И шог' доспа као воде било
 За све прошке у обшпинска шекше
 Јер је плаћу шек' безкупніик брао . . .
 За излишніа ко за мекосп знамо ,
 У проспоти л' и іедино віеріу
 Сви рођени испоіезичиєм ,
 Сви сусіеди и сви приашеліи ,
 Оп'ле сложни, с' шога ш' и напредни ;
 К' шом' владани своіе маіке синком ,
 Іедним циглим но свіема избраним ,
 Іедна л' глава над' удова млошшво ,
 Іпак' служес' , неразрушав' сплоса.
 Богов' маіке звіере запрезале
 И лабуде сіаіно біелуцаве ,
 Ал' Олимпом шешукаіу піеш'це.
 Какав шакав свим слушан' је испи
 Нишкос' преда ні' діелма неуплешо ,
 Премда маніе , нег' је мого, знао . . .
 Прем успіео, доклес' и ненад'о . . .
 Све л' је ніиме освећено ліудспво ,
 Ак' и свали, шшо назида , снагом ,
 Неимовіер прочиш'оби повіесп

С' негда Српску до данашніа дана,
 Іедва б' равна ніему наш'о другог':
 Србославе, світао ши образ
 И пред віечним кано пред іунац'ма!
 Кад прокрчи пуш Србину к' ціели,
 Пожертвова своим у вселенско...
 Пак умрие нарочишо шћевши,
 Родидерсе іако сад' евамо
 С' испим духом, даб' у Герчком роду!..?
 Без шебесе нишпа немож' Турспву!
 Прем ши нрав іе усприроћен' Сербам,
 Ким и Грксе на све спране жури,
 И швої... ћешко самсе главом диго
 У градини покопаши шућої
 Кад іе своїу разградио пушто —.
 „Од Грчка ли биши раша ишпо?“
 Свешосвезци... без повода важна,
 Преча своїа набліудаїућ' права,
 Свим доволіни равнодушно гледе;
 Срби л' іадни преназлопаћени
 Пуше духан... кумаїусе с' вразма,
 Воїевали и преспали сами,
 Ни ко шћео, ниш'се и надали
 Да помогне, шкоб' и дужан био...
 Већ' димасе насркавши с' вишком,
 Кром и зазор шпо и кулом срет'о...
 Сад ваприце шек' се радо гриу
 На згоріели богзна коїої куће;
 Заміерком их залуд зависш буди!
 Принудомсе іггуне соколи,
 И муж сваће неуврећен неће,
 А док миш'це небоисе злбца,
 Пак идучінош причекуїе шчедну,
Коїа

Коїа їеда што у Србу пружи,
 Кад никога необлази нигда,
 И што за ког' ешо му га вїерно,
 А пресресп'га нешто ће нас дићи,
 Ком се нишко неодказа досле.
 Шша ћеш више, їасниє л', а крашко?
 Своїски ш' велїу, да би непризнао:
 Грва снамїер Српско име диже
 Нехошице нзнад' свога овда
 Срб вишежшвом да за причу їугу,
 Карађорђе л' непримїенїив спао,
 Доказаше са їединим шием,
 Шшо испога упошребиш' шћеште
 Да проброди, шконо и надмаг'о,
 Да б'и крвцом све лешева брашски;
 Но продужно ви дрзаїше сами
 Борїешисе сложно и усрдно,
 С' їунашшвом їе вазда била правда,
 А шої Вишнїосш вїерном споборницом,
 Свуд' повїеспїу л' већим расло манїе,
 Шшо у глуми шек' їе наопако;
 Та и Грци моменшус' надаїше
 Те вам Порша кад' предложи мира,
 И шад' мора какос' поизнури,
 Оли с' какве и побочне муке,
 Ко' и Србам', неким' безїацима...
 Шшо за себе свршиш' неумїели,
 Пак' се за шо уїедали зуб'ма,
 Кад' их снашло све нарочно горе;
 Ви л' умнии, загр'ше га радо,
 О їедноч їе и шoliko доспа,
 Но и болїе шшосегоде може,
 Скерепише, чврсто ушврдише,

Да-

Дасе їедва и шад' сорваш' могне,
 Кад' би негда ви хопїели сами,
 Пошшоб' дуге исплашили шпо же,
 Пошшо л' свачим снабђелисе лишніе,
 И средспвима, спроїем.., и вазал'ма,
 Пак да гора прес нероди миша —.

Прибавак.

(Нешпо, сверху „ишпо“.)

Плавоїци.

Милокрвна Плавко
 Нерониде їадко
 Сузице;

Данак нам биели
 Радосшце диели
 Веселко!

Хлад се крвци хоће...
 Ол' нек' греїес' шкоће
 Вашрице.

Враноїци.

Наї ши груду сниега
 Вранчице,
 Оба мушка образа,
 Іадчице,
 Калушавосп расчинїаї
 Хубавко;

Па жар окца чарног' ши,
 Миліанко!
 Поліубцима разхлађуї
 Драгога,
 А казаће ти' нупросица
 Твоїега.

Радоїу.

О їуначе мио био!
 Мач свиешли одпашиде,
 И обличїе размршшиде,
 Да б' нам игда Раї видио —

Пачел' пушти густа брка,
 Одапнидер и мишице,
 И уздигни обрвице
 Да оцвієпиш їако спрука —

С а д р ж.

- Спр. 3. Посвеша.
5. Писмо Милуку.
7. Кралієвиґшво.
11. Неизбіег.
30. Мазда.
35. Разновидіє Вишежшва.
72. Прикрич.
80. Прибавак.

Г. Г. ПРЕНУМЕРАНТИ.

Его Высокопреосвященство Господинъ Лу-
кианъ Мушицки православный Епи-
скопъ Карловачкѣй, Коспайничкѣй,
Личкѣй, и Корбавскѣй, као и при-
морски Градова Тріеста, Рѣке и Сеня.

А Р А Д Ъ.

(ходъ Г. Марка Бабича)

Высокородный Гн. Савва Тукули опѣ Кевермешѣ Ц. К. Совѣтникъ, Кавалеръ златне Над- пешице, многи слав. Вармедья Присѣда- пель и свѣю Права Докпорѣ.	1
Высокородный Гн. Пешарѣ Тукули опѣ Кевер- мешѣ слав. Чанадске Вармедье Выце-Ге- шпанѣ	1
Высокоуч. Гн. Іоаннѣ Крестичѣ Докпорѣ Медіц. Благородна Госпожа Евстахія опѣ Арсичѣ Спи- сашелница.	—
Гн. Іоаннѣ Алексіевичѣ Шпанѣ.	—
Гн. Василій Пешровичѣ Бировѣ.	—
Гн. Георгій Фрушичѣ Кассе Перцеппорѣ.	—
Г. Марко Бабичѣ Трговацѣ.	—
Г. Георгій Бабичѣ V. Школе Слышашель.	—
Г. Ніколай Бабичѣ III. Школе Слышашель.	—
	<hr/>
	10.

Б А Т А.

Чесп. Гн. Давидѣ Ковачевичѣ Парохѣ за Сына Іоанна.	1
Благораз. Гн. Іоаннѣ Болярничѣ Учишель.	—
	<hr/>
	2.

(0)

Б Е Л А Ц Р К В А.

(кодъ Г. Живка Радойковича)

Гн. Евѳимій Варзи Трг. и Сенашоръ.	1
Гн. Феодоръ Іованчичъ Свиларе Инспекторъ. ..	—
Гн. Іоаннъ Чокрлянъ Учишель.	—
Г. Феодоръ Недельковичъ Трговаць.	—
Г. Арсеній Ніколичъ Трговаць.	—
Г. Живко Радойковичъ Трг. калфа.	—
Г. Георгій Іанковичъ Трг. Калфа.	—
Г. Варшоломей Войновичъ Трг. Калфа.	—
Г. Георгій Іличъ Кроячь.	—
Г. Конспаншинъ Іованновичъ Кроячь.	—
Г. Георгій Вулишичъ Сапунжіа.	—

11.

Б Е О Г Р А Д Ъ С Р Б С К И Й.

(кодъ Г. Георгіа Милушиновича Црногорца)

Пречесп. Гн. Андрей Поповичъ изъ Села Чумишья Пропопрезвущеръ у Кнежини Лепеничкой. ..	1
Пречесп. Гн. Досіѳей Димитріевичъ об. жип. Монастыра Горняка Игуменъ у Нахїи По- жаревачкой.	—
Чесп. Гн. Новопосвященный Спасое Міхайловичъ Парохъ Села Шешоня у Нахїи Пожаре- вачкой.	—
Чесп. Гн. Сїлвесперъ Хрїстовичъ Іеродїаконъ и Наспавникъ І. Класе Београд. юноспи. ..	—
Г. Лука Гарашанинъ Армицаръ Вишньичкїй за себе исвога Браша Илїю.	2
Г. Милушинъ Радовановичъ Тргов. и жипель Београд.	2
Г. Марко Радовановичъ Братъ Г. Милушина. ..	2
Г. Милое Радоевичъ изъ Села Чумишья великїй Купаць у Нахїи Крагоевачкой за себе и за сына свога Сїмеона.	5

Г.

Г. Аѳанасій Бранковичъ Трг. и жипель Београд.	1
— Иліа Милосавлѣвичъ Тргов. и жипель Београд. родьенъ у Меспу Коларима у Нахїи Смедеревачкой за себе и за брашью свою Димитрійа, Аѳанасіа, и Ранка и за сеспришья свога Живка Іоанновича.	10
— Риска Даміанъ Милупиновичъ родьенъ Сараевацъ Тргов. и жипель Београдскій.	1
— Стефанъ Іовичъ Трг. и жипель Београд.	2
— Ніколай Пагони родьенъ у Вароши Блацъ у Мацедонїи Трг. и жипель Београдскій.	5
— Димитрій Вукашиновичъ Трг. и жипель Београдскій родьенъ у Босни у Селу Кожусима у Нахїи Градачкой.	1
— Іоаннъ Георгіевичъ Трг. и жипель Београдскій.	—
— Ніколай Конспаншїновичъ Трг. и Жипель Београд.	—
— Іоаннъ Божичъ Трг. и жипель Београдскій.	—
— Стефанъ Владимировичъ Трг. и жипель Београд.	—
— Димитрій Радовановичъ Трг.	—
— Стефанъ Шаровичъ Трг. и жипель Крагоєвачкїй, родьенъ у Вароши Никшишью у Херцеговини.	—
— Міхаилъ Иличъ Трг. и жипель Пожаревачкїй.	—
— Філіпъ Вельковичъ Трг. и жипель Крагоєвач.	1
— Георгій Оефіловичъ Трг. и жипель Палешкїй.	—
— Іоаннъ Оеодоръ Арсеновичъ Трг. Београдскій родьенъ у Разлогу.	—
— Ламбе Міхайловичъ Трг. Београдскій родьенъ у Пазарджику.	—
— Димитрій Спояновичъ Вїнопродавацъ Београдс.	—
— Конспаншїнъ Наумовичъ Абаджїа.	—
— Танасій Стефановичъ Абаджїа.	—
— Миленко Голубовичъ Тьурчїа родьенъ у Селу Кожелю у Нахїи Тимочкой.	—
— Димитрій Ранковичъ Маиспоръ Калпакджїа.	—
— Алекса Германичъ Трг. Калфа.	—

Г. Кон-

Г. Конспаншинъ	Феодоръ	Лазаревичъ	Трг. Калфа.	1
— Вукашинъ	Обреновичъ	Абаджинскій	Калфа родъенъ у Соколу.	—
— Срепенъ	Поповичъ	Ученикъ.	.. ..	—
— Димитрій	Лазаръ	Фомичъ	Ученикъ.	—

56.

Б Е Ч Ъ.

Высокоблагородный и Высокоученный	Гн. Іарней	Копишаръ	Кустосъ	Ц. К. Придворне	Бібліотеке,	Членъ	много	учены	Содружеспва	и п.	1
Высокоученный	Гн. Вукъ	Спешановичъ	Караджинъ	Докторъ	Філософіе	и учены	Содружеспва:	Санкт -	Петербуржскаго	волнаго	Любишеля
					Руске	Словесности,	Краковскаго,	Тірінско	Саксонскаго	за	испраживанъ
					Спарина,	и кр.	Гетінскаго	членъ	Кореспонденшъ,	и	Списашель
					Сербскій.	..	—				
Влагородный	Гн. Лазаръ	Милешичъ	Адвокатъ,	и слав.	Вармедье	Загребачке	Присѣдашель.	—			
Высокоученный	Гн. Міхаилъ	Бояджи	Греческій	Учешель.	.. ..	.. ..	—				

4.

Б Е Ч Е Й С Т А Р Ы Й.

(ходъ Г. Аарона Сімоновича)

Чесп:	Гн. Андрей	Комединовичъ	Парохъ.	1
Благор.	Гн. Іоаннъ	Петровичъ	Кассе - Перцепторъ.	—
Гн.	Александръ	Дудварскій	Дишпр. Комісаръ.	—
—	Васілій	Пекаровичъ	Ношаріи.	—
—	Ааронъ	Поповичъ	Учешель.	—

Гн.

(0)

Гн. Ашымъ Байчъ Учишель Фелдварскій.	..	1
Г. Павелъ Сшанишичъ Трговаць.	.. ..	—
— Іаковъ Елчичъ Трговаць.	.. ..	—
— Самуилъ Спефановичъ Трговаць.	.. ..	—
— Күрїль Банчевичъ Трговаць.	.. ..	—
— Павелъ Кокишь Трг. Бечкеречкій.	.. ..	—
— Васїлій Теофановичъ Трг. Кернайскій.	.. ..	—
— Павелъ Маѳичъ Берберинъ.	.. ..	—
— Тїмоѳей Міхайловичъ Шнайдеръ.	.. ..	—
— Теофоръ Бошковичъ Шнайдеръ.	.. ..	—
— Спефанъ Бошковичъ.	.. ..	—
— Кассїанъ Спояновичъ Сапунжіа.	.. ..	—
— Васїлій Поповичъ Калфа Трговачкій.	.. ..	—
— Іоаннъ Калїанъ Калфа Трговачкій.	.. ..	—
— Георгій Іоанновичъ III. Класе Ученикъ.	.. ..	—
Госпожа Анаспасїа Спояновичъ Трговачкиня.	.. ..	—
Г. Іоаннъ Хорвапскій.	.. ..	—
— Ааронъ Сїмоновичъ Трговаць.	.. ..	8

30.

Б Е Ч К Е Р Е К Ъ В Е Л И К І Й

Высокоуч. Гн. Евспаѳій Міхайловичъ Слав.		
Краль. Табле заклешый Ношарій.	.. ..	5

Б Р У С Н И Ц А.

(Варошъ у Нахіи Рудничкой)

(ходъ Г. Фїлілла Евѳїмїевича)

Высокородный Гн. Іоаннъ Обреновичъ Управи- шель Нахіе Рудничке, Ужичке, и Сокол- ске.	.. ..	3
Высокоблагородный Гн. Обренъ Обреновичъ Уче- никъ Сынъ Его Высокородїя Гна Іоанна О- бреновича.	.. ..	2
Благородный Гн. Ілїа Поповичъ Кнезъ Морав- скій.	.. ..	1
Гн. Милко Трифуновичъ Писаръ Его Высокоро- дїя Гна Іоанна Обреновича.	.. ..	—

Гн.

(0)

Гн. Миленко Георгієвичь Писарь Его Благо-	
дія Гна Танасіє Міхайловича.	1
— Філіппь Евѣмієвичь Учитель Брусничке	
Младежи, и Совокупитель ГГ. Пренуме-	
ранша.	—
Г. Іоаниъ Апанасієвичь Ученикъ.	—
	<hr/>
	10.

Б У Д И М Ъ.

Благородный Гн. Пепарь опъ Асси - Марковичь	
Слав. Біхарске Вармедье Присѣдашель.	1
Благо. Гн. Іоаниъ опъ Ігняшовичь Сенаторь. —	
Высокоученый Гн. Іоаниъ Беричь СС. НН. и Фі-	
лософіе Докторь, и кодъ Депутаціе Націо-	
нальны школа Актуарій.	—
Высокоуч. Гн. Георгій Коспичь кодъ Высоко-	
слав. Консіліума заклешый Ношарій.	—
Высокоуч. Гн. Павелъ Коичь закл. Адвокашъ. —	
Высокоуч. Гн. Сімеонъ Ігняшовичь закл. Адво-	
кашъ.	—
Благор. Гн. Георгій Спанковичь Бировъ избрани	
Градъанин и М. Діректорь.	—
Г. Васілій Суббошичь Книгопродаваць и Ве-	
заць.	—
Господична Екашерина Суббошичь.	—
	<hr/>
	9.

В Ы Н К О В Ц Ы.

(ходъ Г. Константіна Урице Лебцелдера)

Высокоуч. Гн. Е. Евгеній Веселій Профессорь у	
Ц. К. Гумнасіи Винковачкой.	1
Чесп. Гн. Георгій Вукайловичь Діаконъ и Учи-	
тель Трпинскій.	—
Г. Савва Поповичь Трговаць Бобошскій.	—
	Гн. Ге-

(0)

Гн. Георгій Спанишичъ Ц. К. Баудіректіе	
— Пракшїканшъ.	1
— Пешаръ Апшїмовичъ выпш Школа Ученикъ.	—
Г. Димшрїй Богдановичъ Тьурчїя Винковачкїй.	—
— Георгїй Малешичъ Сапунджїя.	—
— Стефанъ Іанковичъ Лебцелдеръ.	—
— Іоаннъ Меденацъ Шнайдерскїй Калфа.	—
— Георгїй Маричичъ Срб. Школа, Ученикъ.	—
Госпожа Анна Урица.	—

11.

В И Р І Е.

(кодъ Г. Андрее опъ Марковича)

Чесп. и Благор. Гн. Георгїй опъ Марковичъ	
Парохъ Уліаничкїй у Пакрачкой Дїоцези.	1
Чесп. и Благор. Гн. Аншонїй опъ Марковичъ	
Ерей и Вел. Каньижскїй Адмїніспрашоръ.	—
Пречесп. Гн. Григорїй Раичевичъ Пропопрезвї-	
шеръ Пакрачке Дїоцезе и Парохъ Паовлан-	
скїй.	—
Чесп. Гн. Феодоръ опъ Пешровичъ Ерей и ка-	
пеланъ Уліаничкїй.	—
Благор. Гн. Андрей опъ Марковичъ Трг. и жи-	
тель Вирїевскїй у Слав. Вараздїнской Ре-	
гїмен.	—

5.

В У К О В А Р Ъ.

(кодъ Г. Гаврїила Стеланчевича)

Чесп. Гн. Пешаръ Кузмановичъ Парохъ.	1
Высокоуч. Гн. Павелъ Іоанновичъ II. Год. Фїло-	
софіе Слыш.	—
Г. Іоаннъ Міхайловичъ Трговацъ.	—
— Васїлій Марковичъ Трговацъ.	—
— Гаврїилъ Романовичъ Трговацъ.	—

Г. Ди-

(0)

Г. Димитрій Поповичъ Трговаць.	..	..	1
— Ігнатиъ Ігнатовичъ Трговаць.	..	..	—
— Іуспінъ Міхайловичъ Трговаць.	..	..	—
Господична Хрїспїна Гаврїйловичъ.	..	..	—
Господична Іуліана Спаичъ.	..	..	—
Г. Павелъ Спойшичъ Спакаръ.	..	..	—
— Іоаниъ Лазаревичъ Казанджіа.	..	..	—
— Павелъ Адамовичъ Лебцелдеръ.	..	..	—
— Гаврїилъ Шепанчевичъ Трговаць и Совоку- пипель.	..	..	—

14.

Д А Л Ъ.

(На сваку изалазешу Србску Књигу)

Благор. Гн. Младенъ Спрашимировичъ отъ Кулпинъ.	..	..	..	..	1
Гн. Ніколай Живковичъ Слав. Дальскогъ Домі- ніума, Шпанъ.	..	..	..	..	—
Гн. Феодоръ Миланковичъ Слав. Домініума Дальскогъ Каспнеръ.	..	..	..	..	—

3.

ДУБРОВНИКЪ (Ragusa)

Высокородный Гн. Еремій Гагичъ Руско - Імпе- рапорскій В. Конзуль, и Св. Анне III Ре- да Ордена Кавалеръ.	..	..	..	1
---	----	----	----	---

Д У Н А Ф Е Л Д В А Р Ъ.

Высоко. Благор. Гн. Іоаниъ Пачичъ Првый Коньич. Капешанъ и Списашель Србскій.	..	..	3
--	----	----	---

3 А-

(0)

З А Г Р Е Б Ъ.

(кодъ Высокоуч. Гн. Самуила Илича)

Высокоуч. Гн. Алекса Мраовичъ Докторъ Медицине.	1
Г. Николай Поповичъ Трговацъ.	5
— Иоаннъ Сукняичъ Трговацъ изъ Иванишья. ..	1
— Иоаннъ Николничъ Трговацъ.	—
— Стефанъ Креспичъ Трговацъ.	—
— Стефанъ Милиновичъ II. Лаш. Школ. Ученикъ.	—
	<hr/>
	10.

З Е М У Н Ъ.

(кодъ Г. Димитрие Николча)

Бібліотека Славено - Србска.	1
Чесп. Гн. Лазаръ Андреевичъ Парохъ.	—
Благор. Гн. Марко Креспичъ Сенапоръ.	—
Благор. Гн. Ігняшъ Васіліевичъ Сенапоръ.	—
Высокоуч. Гн. Авраамъ Живановичъ III. класе Профессоръ.	—
Гн. Стефанъ Радичевичъ Діурнісша.	—
Г. Ашанасій Пешровичъ Трговацъ.	—
— Панша Стефановичъ Трговацъ.	—
— Аншоній Феодоровичъ Трговацъ.	—
— Ігняшъ Феодоровичъ Трговацъ.	—
— Феодоръ Р. Фомичъ Трговацъ.	—
— Урошъ Лазаревичъ Трговацъ за сына свога Феодора.	—
— Стефанъ Огня - Милушиновичъ Трговацъ за сына свога Милоша.	—
— Александеръ Иоанновичъ Трговацъ.	—
— Мойсей М. Лазаревичъ Трговацъ.	—
— Міхаилъ М. Иоанновичъ Трговацъ.	—
— Георгій Тончевичъ Трговацъ. —	—
— Иоаннъ Пешровичъ Трговацъ	—
	Г. Сте-

(0)

Г. Стефанъ Коспичъ Трговаць.	1
— Гавріилъ Ковачевичъ Кнѣговезаць. ..	—
— Димитрій Іанковичъ Калфа Трг. ..	—
	<hr/>
	21.

З В О Р Н И К Ъ.

(Варошъ у Босни)

Г. Оеодоръ Хрїстичъ Трговаць.	1
— Стефанъ Милошевичъ Трговаць. ..	—
	<hr/>
	2.

І А Г О Д И Н А.

(Варошъ у Левчу)

Г. Арандѣль Крспичъ Трговаць.	1
— Міхаилъ Здравковичъ Трговаць. ..	—
	<hr/>
	2.

І Л Л О К Ъ.

(кодъ Г. Сїмеона Марковича)

Гн. Алекса Ніколчъ Касиръ.	1
Г. Лазаръ Пешлянскій Трговаць. ..	—
ГГ. Брашья Георгіевичъ Трговаци. ..	—
Г. Максїмъ Маѳичъ Трговаць.	—
— Сїмеонъ Марковичъ Ш. Лаш. Шк. Слыша- пель.	—
— Лазаръ Лукичъ І. Лаш. Шк. Слышашель. ..	—
	<hr/>
	6.

К А Р.

(0)

КАРЛОВЦЫ ГОРНЫИ.

(ходъ Высокоуч. Гн. Самуила Илича)

Гн. Софроній Милинковичъ Рисовашель. ..	1
— Григорій Жеравичъ Зодѣт Цебerraiter. ..	—
Г. Іоаниѣ Бошковичъ Жишарѣ.	—
— Теодорѣ Вуичичъ Трговацѣ.	—
— Іоаниѣ Дойновичъ Трговацѣ.	—
— Георгій Живковичъ Трговацѣ изѣ Панчева. ..	—
ГГ. Іоаниѣ и Лазарѣ Іакшичъ Трговцы. ..	2
Г. Васілій Кокановичъ Трговацѣ.	1
— Анаспасій Коспичъ Трговацѣ.	—
— Андрей Куничъ Трговацѣ.	—
— Н. М. Кушевичъ Трговацѣ.	—
— Григорій Малешевичъ Трговацѣ и П Тупорѣ. ..	—
— Ісаакѣ Милеусничъ Трговацѣ изѣ Сени. ..	—
— Димитрій Мѣхайловичъ Трговацѣ изѣ Сени. ..	—
— Сімеонѣ Мусулинѣ Трговацѣ.	—
— Максїмѣ Поповичъ Трговацѣ.	—
— Пешарѣ Поповичъ Трговацѣ.	—
— Сімеонѣ Роксандичъ Трговацѣ.	—
— Іоаниѣ Секуличъ Трговацѣ.	—
— Алекса Кнежевичъ Трговацѣ.	—
— Георгій Поповичъ Трг. Калфа.	—
— Іоаниѣ Войновичъ Мѣрчикѣ.	—
— Георгій Мушицки V. Лаш. Шк. Слышашель. ..	—
— Іоаниѣ Чепе V. Лаш. Шк. Слышашель. ..	—
— Георгій Коспичъ II. Срб. классе Ученикѣ. ..	—
— Антоній Козма I. Срб. классе Ученикѣ. ..	—
Господична Елена Пеовичъ.	—
Высокоученый Гн. Самуило Иличъ Профессорѣ. ..	2

30.

КАРЛОВЦЫ НОВИИ.

(у Срему)

(ходъ Г. Андрей Димитріевича)

Чесп. Гн. Апанасій Кашичъ Парохѣ за сына свогѣ Сшефана.	1
--	---

Гч.

(0)

Господична Іуліана Кашичъ Гна Пароха Каши- ча Кшъи и любипелница кнъигочпенія. ..	1
Чесп. Гн. Андрей Максимовичъ Парохъ. ..	—
Благор. Гн. Спойко Поповичъ Оберъ-Лаіше- наншъ Слав. Варадинске Регіменше. ..	—
Господична Екашеріна Поповичъ Сыновица Гна Оберлаішенанша Поповича и любипелница кнъига.	—
Благор. Гн. Павелъ Спанковичъ Слав. Варадин- ске Регіменше Економи-Обер-Лаішенаншъ. ..	—
Господична Іуліана Спанковичъ Кшъи Гна Обер- Лаішенанша Спанковича и любипелница кнъига.	—
Г. Георгій Андреевичъ Трговацъ.	—
— Васілій Галовичъ Трговацъ.	—
— Іоаннъ Давидовичъ Трговацъ изъ Сланкамена. ..	—
— Димитрій Поповичъ Чизмаръ.	—
ГГ. Брашъа Андрей и Феодоръ Димитріевичъ Трговцы.	2

13.

К А Р Л О В Ц Ы.

(у Срему)

(ходъ Г. Георгія Кіріаковича)

Гн. Георгій Бакаловичъ Живописацъ.	1
--	---

Д. К О В И Л Ъ.

(ходъ Г. Георгія Кіріаковича)

Чесп. Гн. Лука Булгаричъ Парохъ.	1
--	---

Л Е М Б Е Р Г Ъ.

(у Польской)

Г. Евѳімій Гуспа Трговацъ.	1
----------------------------------	---

ЛО-

(0)

Л О Г О Ш Ъ.

(*ходъ Гна Іоанна Половича*)

Пречест. Гн. Стефанъ опъ Апанасіевичъ честп. Конз. и Слав. Ком. Крашовскогъ Присѣ- дашель.	1
Благородный Гн. Іоаннъ Шупляйскій опъ Валя- боулъ Слав. Ком. Крашовскогъ Присѣда- шель.	—
Благородный Гн. Васілій Миланковичъ опъ Ви- сагъ Слав. Ком. Крашовскогъ Присѣдашель. ..	—
Благородный Гн. Павелъ Пепровичъ опъ Ружъ Слав. Ком. Крашовскогъ Присѣдашель. ..	—
Благородный Гн. Георгій опъ Папхазі Слав. Ком. Крашовскогъ Првый Віце - Фішкаль. ..	—
Благородный Гн. Стоянъ Миленковичъ опъ Жа- баръ са Сыномъ своимъ Георгіемъ. ..	—
Благородный Гн. Іоаннъ Поповичъ зак. Мадж. Адвокашъ, и выше Слав. Фаміліа Фіш- каль.	4

10.

МАРІА-ТЕРЕЗІОПОЛЪ.

(*ходъ Г. Аарона Милосавлѣвича*)

Благор. Гн. Гавріилъ Влашичъ Землемѣрацъ и членъ Общ.	1
Благор. Гн. Стефанъ Беширевичъ изслуж. Сир. Ошацъ и избранный Градьянинъ.	—
Благород. Гн. Димитрій Спойковичъ Урбаріусъ. ..	—
Благор. Гн. Лазаръ Спойковичъ Адвокашъ. ..	—
Бл. Госпожа Іуліана Поповичъ Віце - Фішкала. Супруга.	—
Бл. Госпожа Екаперіна удова Радичъ Градьянка	—
Бл. Госпожа Елісавеша Зубко Градьянка. ..	—
Бл. Господична Терезіа Благоевичъ.	—
Бл. Господична Анна Пачу.	—

Бл.

Бл. Господична Маріа Нинковичь.	.. ..	1
Бл. Господична Марша Хаджичь.	.. ..	—
Влагоразумный Гн. Александеръ Алексичь Учи- пель Чанадскій.	.. ..	—
Гн. Ніколай Алексичь Живописаць.	.. ..	—
Г. Васілій Паничь Прив. Соларь.	.. ..	—
— Григорій Лукичь Трговаць и Градьянинь.	.. ..	—
— Антоній Спойковичь Трговаць и Градья- нинь.	.. ..	—
— Ларонь Лудаичь Трговаць и Градьянинь.	.. ..	—
— Філіппъ Заричь Трговаць и Градьянинь.	.. ..	—
— Ларонь Поповичь Трговаць и Градьянинь.	.. ..	—
— Димитрій Шшуличь Трговаць.	.. ..	—
— Ашанасій Крнайскій Трговаць.	.. ..	—
— Іоакимъ Радишичь Трговаць и Градьянинь.	.. ..	—
— Ашанасій Прокопчани Трговаць.	.. ..	—
— Іоаннъ Оспоичь Трговаць.	.. ..	—
— Васілій Мучалоевъ жипель и Трг. Маршонош- кій.	.. ..	—
— Іоаннъ Паничь.	.. ..	—
— Авраамъ Спанимировичь Кроячь.	.. ..	—
— Давидъ Раичь Споларь.	.. ..	—
— Георгій Лудаичь Кроячь.	.. ..	—
— Іоаннъ Максїмовичь Трг. Калфа.	.. ..	—
— Іоаннъ Савичь II. Лап. Шк. Слышашель.	.. ..	—

М О Л Д А В А.

(ходъ Г. Живка Радоиковича)

Гн. Живоша Шаичь Учипель. 1

М О Х А Ч Ъ.

Чесп. Гн. Іоаннъ Живковичь Парохъ. 1

Благор. Гн. Георгій Кресшичь Бировъ и М. Дірек-
торъ —Г. Теодоръ Демешровичь Трговаць —
Гн.

Гн. Драгушинъ Груичъ Учишель.	..	..	1
Гн. Адамъ Драгосавлѣвичъ Діурнісна.	..	..	—
Г. Манойло Хаджичъ Злапаръ.	..	..	—

6.

Н О В И С А Д Ъ.

(кодъ Г. Георгіа Киряковича)

Бл. Гн. Андрей Печеновичъ зак. Мадж. Адво- кашъ.	..	..	..	..	..	1
Гн. Коншаншинъ Белгради кодъ Варадинскогъ Магіспраша Канцеллісна.	..	..	.			—
Г. Мойсей Лукичъ Трговацъ.	..	.	.			—
— Апанасій Георгіевичъ Трговацъ.	..	..	..			—
— Васілій Капдеморде Трговацъ.	..	..	..			—
— Александеръ Нако Трговацъ.	..	..	..			—
— Іоаниъ Чокаричъ Трговацъ.	..	..	..			—
— Іоаниъ Крачунъ Трговацъ.	..	.	..			—
— Іоаниъ Хаджичъ Трговацъ.	..	..	..			—
— Пешаръ К. Шиличъ.	..	..	..	..		—
— Пешаръ Спояновичъ.	..	..	..	..		—
— Пешаръ Георгіевичъ.	..	..	..	..		—
— Пешаръ Абадичъ.	..	..	..	..		—
— Пешаръ Марковичъ.	..	..	..	..		—
— Максимъ Марковичъ.	..	..	..	..		—
— Іоаниъ Марковичъ III. Лаш. Шк. Слышашель.	..	..	..	.		—
— Ніколай Папрашъ.	..	..	..	.		—
— Феодоръ Кириковичъ.	..	..	..	..		—
— Апшимъ Иличъ.	..	.	..	..		—
— Георгій Држичъ.	..	..	..	..		—
— Давідъ Косановичъ.	..	..	..	..		—
— Іоаниъ Търичъ Трг. Калфа.	..	.	..	..		—
— Іоаниъ Ніколичъ Трг. Калфа.	..	..	..	..		—
— Марко Башичъ Трговацъ	.	.	.	.		—

24.

О С С Е К Ъ.

(кодъ Высокоуч. Гн. Іоанна Іанковича)

Преподобнѣйшій Гн. Александеръ Личинишъ Общ. ж. Монастыря Ораовице Игуменъ и чесп. Конз. Пакрачкогъ Присѣдатель.	2
Чесп. Гн. Аѳанасій Спаичъ Парохъ Оссечкій.	1
Чесп. Гн. Лазаръ Боичъ Парохъ Добановачкій, и Слав. Регіменше Баронъ Радошевича Фелд-Капеланъ и Списатель.	—
Чесп. Гн. Кузманъ Миланковичъ Парохъ Даль- скій.	—
Чесп. Гн. Сімеонъ Поповичъ Парохъ Белобрд- скій.	—
Чесп. Гн. Іоаннъ Ракичъ Парохъ Чепинскій.	—
Благор. Гн. Іоаннъ Іоанновичъ Сенаторъ и мѣст. Дірекшоръ.	—
Благор. Гн. Васіліи Николитъ Сенаторъ.	—
Благор. Гн. Пешаръ Іоанновичъ вели. Ношар и сл. Вировишичке Вармедье Присѣдатель.	—
Благор. Гн. Феодоръ Миланковичъ Дальскогъ Домніума Каспнеръ за Сына Георгіа.	2
Благор. Гн. Николай Живковичъ Дальскогъ До- мініума Шпанъ.	1
Высокоуч. Гн. Леонцій Аргіровичъ Архіваръ и чесп. Віце-Ношаръ.	—
Высокоуч. Гн. Васілій Маргаретъ Адвокатъ.	—
Высокоуч. Гн. Іоаннъ Пасковичъ Адвокатъ.	—
Высокоуч. Гн. Стефанъ Недельковичъ Адвокатъ.	—
Благородна Госпожа Іуліана Папхази рож. Ци- вричъ.	—
Г. Антоній Тайчевичъ знашній Трговаць и из- бранный Градъанинъ за себе и за сыновца свогъ Димитрія.	2
— Георгій Бозда избранный Градъанинъ и Трг.	1
— Стефанъ Іовкичъ избранный Градъанинъ и Трг.	—
— Оома Моска Трговаць.	—
— Мойсей Поповичъ Трговаць.	—
— Антоній Алексичъ Трговаць.	—
— Іоаннъ Сімеоновичъ Трговаць.	—
— Лазаръ Беркичъ Градъанинъ.	—
— Міхаилъ Тадичъ Суншаксіша.	—

Г. Стефанъ Иличъ I. Лаш. Шк. Слышашель.	4
Высокоуч. Гн. Іоаннъ Іанковичъ II. и III. Клас-	
се Профессоръ, ...	2
	<hr/>
	31.

П Е Ш Т А.

Бібліошека Србскогъ Общества.	4
Чесп. Гн. Іоаннъ Коларъ Проповѣдникъ Еван-	
геліческій, ...	—
Чесп. Гн. Георгій Марго Парохъ, и Консіс.	
Будимскогъ Присѣдатель.	—
Благородный Гн. Конспаншнъ Вранъи отъ	
Вранъи.	—
Г. Георгій Джико Градъаинъ и Трговацъ.	—
Гн. Димко Джико Земунскій Школа Діректоръ.	—
Г. Гавріилъ Бозишовацъ Трговацъ.	—
— Урошъ Андреевичъ у Кр. Түпографіи Корек-	
торъ.	—
— Іоаннъ Пилузановичъ Трг. Калфа.	—
— Флоріанъ Цімеръ Трг. Калфа.	—
	<hr/>
	40.

П Р И З Р Е Н Ъ.

(Бывшій Престолный Градъ Србскій Царева)

Г. Георгій Вуковичъ Трговацъ.	4
— Спанимиръ Андреевичъ Трговацъ.	—
	<hr/>
	2.

Р А Д И Ш Н Я.

(кодъ Г. Живка Радойковиѳа)

Чесп. Гн. Оома Богдановичъ Парохъ.	4
Г. Стефанъ Богдановичъ.	—
	<hr/>
	2.

7 * Р У.

(0)

Р У М А.

(кодъ Чест. Гн. Іоанна Половича)

Благор. Гн. Трифунъ Младеновичъ Адвокатъ.	1
Благор. Гн. Іоаннъ Машичъ Адвокатъ.	—
І. Міхаилъ Кришовичъ Трговаць.	—
— Пешаръ Васичъ Трговаць.	—
— Пешаръ Іанковичъ Трговаць.	—
— Куріалъ Поповичъ Ладъ. Трг. Коміссіонеръ.	—
— Стефанъ Димитріевичъ Госпилникъ.	—
— Аѳанасій Пешровичъ Госпилникъ.	—
— Емануилъ Пейковичъ Госпилникъ.	—
— Стефанъ Трифуновичъ Абаджіа, ...	—
— Іоаннъ Філіпповичъ Абаджіа.	—
— Димитрій Георгіевичъ Абаджія.	—
— Пешаръ Лакичъ Абаджіа.	—
— Арсеній Спанковичъ Тьурчіа.	—
— Марко Миліевичъ Тьурчіа.	—
— Сімеонъ Миліевичъ Тьурчіа.	—
— Міхаилъ Міхайловичъ Чизмаръ.	—
— Константинъ Іоанновичъ Симиджіа.	—
Гн. Георгій Креспичъ Учишель І. Класе.	—
Благонадеж. Гн. Махімъ Вуичъ ІV Лаш. Шк.	
Слыш.	—
— Маѳей Маѳичъ ІІІ. Нор. Класе Ученикъ.	—
— Андрей Іанковичъ ІІІ. Нор. Класе ученикъ.	—
— Радомиръ Марковичъ ІІІ. Нор. Класе ученикъ.	—
— Іоаннъ Георгіевичъ ІІІ. Нор. Класе Ученикъ.	—
— Велимиръ Пешровичъ ІІ. Класе Ученикъ.	—
— Васілій Коичъ І. Класе ученикъ.	—

26.

(кодъ Г. Павла Іоанновича)

Г. Трифунъ Васичъ Трговаць.	1
— Іоаннъ Іоанновичъ жишаръ.	—
— Евѳіміѳъ Поповичъ Трговаць.	—
Гн. Іоаннъ Аѳанацковичъ Канцелліста.	Г.

Г. Лазарь Мирковичь.	1
— Гавріиль Аонацковичь Ученикъ рож. у Кра- лѣвцу.	—
	<hr/>
	6.

С Е Г Е Д И Н Ъ.

(кодъ Г. Ніколе Жеравице)

Чесп. Гн. Васілій Обрадовичь Парохъ Кереспур- скій.	1
Благор. Гн. Іоаннъ опъ Еремичь закл. Нопарій изъ Марпоноша.	—
Благор. Гн. Алекса Жигичь Провизоръ изъ Тур- ске Канъиже.	—
Благор. Гн. Стефанъ Пепровичь Адвокапъ.	—
Г. Іоаннъ Жеравица Трговацъ и Градъанинъ.	—
— Нікола Жеравица Трговацъ и Градъанинъ.	—
— Міхаиль Георгіевичь Ученикъ.	—
— Георгій Савичь Ученикъ.	—
— Іоаннъ Георгій Дамяновичь Ученикъ.	—
— Аркадій Пупичь Трговацъ изъ Срб. Чанада.	—
— Васілій Агорасповичь изъ Мокрина.	—
— Евѳимій Іаняшовъ изъ Мокрина.	—
Гн. Георгій Айвазъ Нопарій изъ Кереспура.	—
Г. Павелъ Георгіевичь изъ Вашархеля.	—
— Андрей Мойсичь изъ Вашархеля.	—
— Георгій Руссу изъ Кикинде.	—
— Арсеній Вупчъ изъ Сенше.	—
— Міхаиль Жеравица Ученикъ.	—
— Феодоръ Анпоновичь изъ Вашархеля.	—
— Стефанъ Савичь.	—
	<hr/>
	20.

СЕНТ-МІКЛУШЪ ВЕЛИКІЙ.

(кодъ Чесп. Гн. Іоанна Павловича)

Пречесп. Гн. Васілій опъ Стояновичь Пропопр. Чанадскій, и чесп. Конз. Темишварскогъ, и слав. Тороншалске Вармедье Присѣда- пель.	1
Чесп. Гн. Давідъ Савичь Парохъ Сараволскій.	—
	Бла-

Благор. Гн. Александеръ Трифунаць опѣ Башѣ,					
Фішкаль.	..	..	..	..	—
Гн. Стефанъ Георгіевичъ Мѣсп. Ношарій.	..				—
Г. Георгій Іанковичъ Трговаць Сараволскій.	..				—
— Евѣимій Іанковичъ Трговаць С. Міклушкій.	..				—
Гн. Авраамъ Ѡомичъ Бировъ Р. С. Пеперскій.	..				—
Чесп. Гн. Іоаннъ Павловичъ Капеланъ Пропопр.					—
Парохіе.	..	..	..	..	—
					8.

СЕНТ-ІВАНЪ ДЕСПОТОВЪ.

(ходъ Г. Георгія Кириковича)

Чесп. Гн. Григорій Гаичъ Парохъ.	..	..			1
----------------------------------	----	----	--	--	---

С Е Н Ъ (Zengg):

ГГ. Брашья Милеуснишъ Трговцы.	..	..			1
Г. Иліа Баичъ Трговаць.	..	..	..	..	—
					2.

Т Р П И Н Я.

Г. Иліа Милувукъ.	..	..	..	..	..	1
— Іоаннъ Милувукъ Трговаць.	..	..	..	..	..	—
— Васілій Милувукъ.	..	..	..	..	..	—
Г. Таѡмиръ Милувукъ Ш. Лап. Шк. Слыш.	..	..	..	..	..	4
Господич. Софіа Милувукъ.	..	..	..	..	..	—
						5.

Ф І У М Е (Рѣка).

Благородный Гн. Димитрій Арсеніевъ Зора К.					
Губерніума Акцессиспа.	..	..	..	..	5

Ч А К О В О

Благород. и Высокоуч. Гн. Іоаннъ Констаншинъ					
Славне Кралѣвске Табле заклешый Ношарій, и Кр. Фіш. Пр.	..	..	..	..	1
Г. Григорій Шандровичъ Трговаць.	..	..	..	..	—
					2.

(0)

Ч А Ч А К Ъ.

(Варошъ у Нахій Пожешкой)

(кодъ Г. Гавріла Петровича :

Высокоблагородный Гн. Васілій Поповичъ Глав- ный Кнезъ у Нахій Пожешкой, за себе, и за свое Сынове Іоанна и Сшефана Ученике.	3
Гн. Милосавъ Петровичъ Писаръ кодъ Его Вы- сокоблагородія Гна Васіліа Поповича. ..	1
Гн. Георгій Евѳіміевичъ Учитель Чачакскій. ..	—
Г. Гаврілъ Петровичъ Трговаць и жишель Ча- чакскій.	—
Г. Сімеонъ Милосавлѣвичъ Трговаць и жишель Чачакскій.	—
— Стефанъ Петровичъ Трговаць и жишель Ча- чакскій, роденъ у Селу Добрини, у Нахіи Ужичкой.	—
	8.

Ш И К Л У Ш Ъ.

(кодъ Гн. Аркадіе Станковича)

Благородный Гн. Іаковъ Алексичъ опъ Фел- мінешъ.	1
Благородный Гн. Іоаннъ Алексичъ опъ Фел- мінешъ.	—
Благородный Гн. Гаврілъ Ожеговичъ.	—
Высокоученый Гн. Петаръ Вироваць Адвокашъ. ..	—
Г. Іоаннъ Апосполовичъ Трговаць.	—
Госпожа Елісавеша Софичъ.	—
Господична Софіа Войновичъ.	—
Г. Марко Димитріевичъ Трговаць.	—
— Тимошей Аѳанацковичъ Трговаць.	—
— Георгій Поповичъ Тьурчіа.	—
— Діонісій Адамовичъ Абаджіа.	—
— Евѳімій Алексичъ Абаджіа.	—
— Васілій Опачичъ Кроячь.	—
— Міхаилъ Лукичъ.	—

Г.

Г. Павелъ Феодоровичъ.	—
— Георгій Пласпичъ.	—
— Андрей Даскаловичъ Старій Лебцелдеръ. ..	—
— Андрей Даскаловичъ Младый Лебцелдеръ. . .	—
Благораз. Гн. Пешаръ Дамяновичъ Учишель Болманскій.	—
— Александеръ Деспотовъ Кроячкій калфа ро- дъень у Панчеву.	—
— Павелъ Ивановичъ Ученикъ.	—

21.

ДОЦНІИ ГГ. ПРЕНУМЕРАНТИ.

Б А Я.

(Кодъ Г. Александра Аѳанацковича)

Чесп. Гн. Стефанъ Ніколичъ Парохъ.	1
Г. Стефанъ Чокоръ членъ Комунішеша.	—
Г. Іоаннъ Токайличъ членъ Комунішеша.	—
Гн. Живко Пекаровичъ Учишель.	—
Г. Евѳимій Ковачевичъ членъ Общешва.	—
— Пешаръ Дендичъ Трговаць.	—
— Александеръ Аѳанацковичъ Трговаць.	—
— Гавріилъ Аѳанацковичъ Трговаць.	—
— Стефанъ Коспичъ Трговаць.	—
— Георгій Пешровичъ Трговаць.	—
ГГ. Брашья Лазаревичъ Трговцы.	—

11.

ВЕЛИКІЙ БЕЧКЕРЕКЪ

(кодъ Аарона Сімоновича у С. Бечею)

Чесп. Гн. Іоаннъ Сімоновичъ Парохъ.	1
Чесп. Гн. Георгій Ніколичъ Парохъ и Кашихеш. ..	—
Чесп. Гн. Сшойша Хрїсшичъ Капеланъ.	—

Чесп.

(0)

Чесн. Гн. Емануилъ Бакаловъ Діаконъ и Учи- шель.	1
Благоразум. Гн. Неделько Алексіевичъ Учишель	—
Г. Сімеонъ Марковичъ Трговаць.	—
— Пешаръ Влаховичъ Трговаць.	—
— Ніколай Мусичъ Трговаць.	—
— Констаншіиъ Георгіевичъ Трговаць.	—
— Стефанъ Іанковичъ Трговаць-	—
— Іоаннъ Парель Бубаловичъ Трговаць.	—
— Лазаръ Георгіевичъ Трговаць.	—
— Ігнатиій Вуковъ Трговаць.	—
— Іоаннъ Печеновичъ Трговаць.	—
— Ааронъ Пеичъ Трговаць.	—
— Павелъ Кокишъ Трговаць.	—
— Куріаль Димитріевичъ Трговаць.	—
— Димитрій Цвешковичъ Трговаць.	—
— Сава Савичъ Трговаць.	—
Благонадеждный Гн. Ааронъ Шаинъ Філософіе Слышашель.	—
Господична Екашерина Савичъ.	—
Г. Сімеонъ Табаковичъ Полухіспоръ у очима.	—
— Пешаръ Поповичъ Лебцелдеръ.	—
— Стефанъ Споичъ Берберинъ.	—
— Евѣміій Ращковичъ Кроячь.	—
— Ісакъ Поповичъ Кабаничаръ.	—

26.

П А Р Д А Н Ъ.

(кодъ Г. Аарона Симоновича у С. Бечею)

Высокоученный Гн. Аксеншій Лукичь Домініума Парданьскогъ Ішпанъ.	1
---	---

В Е Л И К І Й О Р О С Ъ.

Г. Георгій Савичъ Трговаць.	1
-------------------------------------	---

Т Е М И Ш В А Р Ъ.

Высокоученый Гн. Димитрій П. Тироль Списа-
тель и издашель Банашки Алманаха. 20.

Т Р І Е С Т Ъ.

Высокоученый Гн. Димитрій Владисавлѣвичь
Профессоръ. 10

У Пешши кодъ Издашеля ове Зорице налазесе
іошпѣ слѣдующе кнѣиге у продаи:

- Благій Обичай Досіоеевѣ врло полезна кнѣиж-
ца за децу и младежѣ на обичномѣ Па-
піру. .. .. . 1 ф. 15 кр.
- На Веліну пакѣ. .. .. . 2 ф. 30 кр.
- Карактерістѣка Свію Народа на земљи живе-
щи на обичномѣ Папіру. .. .. . 1 ф. 30 кр.
- На зеленомѣ Папіру. .. .. . 3 ф. 30 кр.
- Возбужденіе Княза Милоша прошивѣ скоплекѣ
Сулейманѣ Паше 1816 Године. .. .. . 15 кр.
- Serbische Hochzeits - Lieder на Веліну. 1 ф. 15 кр.
- Зорица съ 1. Образомѣ на обичномѣ Папі-
ру. .. .. . 1 ф. 15 кр.
- На Веліну пакѣ. .. .. . 2 ф. 15 кр.
- Образѣ Кралѣвича Марка на бакру сеченѣ и на
фїномѣ Папіру бео печашанѣ. .. .. . 1 ф. 15 кр.
- Молованѣ пакѣ. .. .. . 2 ф. 30 кр.

I. *Примѣч.* Цене овде поспавлѣне разумевајоше у
Бечкой Валуши.

II. *Примѣчаніе.* Свакомѣ Обществу оны меспа,
отѣ куда су ГГ. Пренумеравши овде назначе-
ни у сердно покланя издашель I Ексемплярѣ
ове Зорице на подпуненѣ Бібліотека, кое,
молимѣ ГГ. Своюкупителѣ, да у исполненіе
доведе. —

П о г р е ш к е.

<i>Стр.</i>	<i>Врс.</i>	<i>мієсто</i>	<i>валіа</i>
5	21	шпо — сам	шпо сам
8	26	змиє	змиє
9	9	спада	спаде
11	16	высока	висока
12	14	Сампрчицо	Самршчицо
	20	Неба	неба
—	21	морлачићу	Морлачићу
13	14	раіску	Раіску
14	19	имаш'	имаш
15	10	разпеже	распеже
—	17	одобрава	ободрава
16	6	дружноспцу	дружноспцу
—	27	просшранспвом	просшранспвом
17	29	Пак	Па
18	8	чиніо	чинио
23	31	анђо	Анђо
26	19	посеспримо	Посеспримо
—	29	посесприма	Посесприма
27	10	вишег'	овом запіаша
28	5	овико	овако
31	22	шворче	Творче
33	10	овде	овда
—	20	анђелски	Анђелски
—	30	раіу	Раіу
35	13	плавна	Плавна
—	17	почке	запіаша
36	17	овде	овда
37	15	поспаніа	поспаніа
39	14	раіска	Раіска
41	16	своєга	своієга
43	1	а	на
—	4	знари	жари
45	10	ни смо	нис'мо
—	13	за бавр'ліалисмо	забаврліалисмо
—	31	неболіно	неболно
46	21	у сараіу	у Сараіу
—	22	и зашпо	изашпо
—	23	робке	ропке

Стр.	врс.	Мієсто	Валіа
47	16	пушшаѣете	пушшаѣе те
—	21	Тад'	овом запіаша
—	26	ліуде,	изоспави запіа- пу
51	2	другом	другош
54	6	злапогласне	злапокласне
55	15	Маро	Шаро
—	19	Раліа	Реліа
58	10	одлакшам	олакшам
65	1	веѣ	веѣ
—	6	облакима	облацима
72	10	спарам'	овом запіашу
75	6	Африон	Афион
76	8	Све	Сво
77	6	бож' с' коспи	бож'скоспи
78	5	цїели	цїеліи

Auszug aus der Iris, Zeitschrift für
Wissen, Kunst und Leben, 1827.

Nro. 76 und 77.

Lebensbeschreibung

des

grossen und berühmten Serbischen Helden

Marco Kraljewitsch.

(*Königsohn Marco.*)

Dieser in den Volks-Heldenliedern der Serben *) gefeierte, und von den Nachbarvölkern

---

*) Die serbischen Volks-Heldenlieder sind stets durch merkwürdige Begebenheiten in's Leben gerufen worden, und werden heut zu Tage noch, bei ähnlichen Veranlassungen, aus freiem Antriebe so verfasst, dass man kaum erfahren kann, wer der Verfasser des einen oder andern Liedes sey. Diese Gedichte theilen sich in alte und neue und werden jetzt noch in Serbien, Bosnien, Bulgarien, Montenegro, Dalmatien, Kroatien, Slawonien, Sirmien, im Banat, Batschka, innerhalb Ungarns, ja sogar im russischen Neu-Serbien gesungen. Die besungene That selbst ist gewöhnlich geschichtlich wahr, wie diess sowohl die Uebereinstimmung mit der pragmatischen Geschichte, als der Umstand zeigt, dass bei den jetzt verfassten Liedern auch der Gegenstand der Wirklichkeit entnommen ist, nur wird, höheren Reizes, grösserer Anmuth wegen, auch der Schmuck der Erdichtung gebraucht. Die allg. Literaturzeitung sagt Nro 117. 1826 von diesen Liedern: „Der Leser schlage das Buch auf und jede Seite desselben wird ihm, wenn sein Gefühl für das reine und grosse Naturschöne der Poesie, nicht durch kleinliche Bewirthing mit neuer Modephrasenpoesie, durchaus verkitzelt ist, einen Genuss gewäh-

110

bewunderte Held, lebte unter den Regierungen Stephan Duschans' Kaisers der Serben, zugenannt der Gewaltige, der Grosse, dessen Thronfolgers Urosius, und als das serbische Kaiserthum, durch die Ungunst des Schicksals zum Königreiche schmolz, seines eigenen Vaters Wukaschin Königs der Serben. Er war der Erstgeborne Wukaschin's von dessen gesetzlicher Gemahlin Euphrosine und hatte drei Brüder: Iwanischka (Iohann) Andrischka (Andreas) Mitrischka (Demeter) und zwei Schwestern Russna und Militza. Den ersten wissenschaftlichen Unterricht gab ihm der Erzpriester Nedelyko, später erhielt er die Geheimschreiberswürde am Hofe Kaiser Stephans. Seinen Edelmuth, seinen Seelenadel, seine Vaterlands- und Wahrheitsliebe weitläufig zu schildern wäre überflüssig. Letztere spiegelt sich wahrhaft erhebend in folgenden Worten, die er zu seinem Vater sprach, als dieser bei Leben des Serbenkaisers Urosius des 11ten noch, widergesetzlich der Kaiserwürde sich bemächtigen wollte.

---

ren, welcher sich zu jenem verhält wie eine Bildsäule des Parthenon zu der Gliederpuppe eines Galanterieladens, oder des Thucydides Geschichte zu einer unserer politischen Zeitungen.

Ein Theil derselben ist bereits in's Deutsche und Englische übertragen, dem Gerüchte nach, dürften sie nächstens auch französisch erscheinen.

„ А мој бабо , Вукашине Краљу!
Мало л' ти је своје Краљевине?
Мало л' ти је? оспала ти пушта!
Већ с' о шуђе ошимаше царство. “
„ О mein Vater, König Wukaschine,
Ist vielleicht Dein Königreich Dir wenig
Ists zu wenig? Bleibe Dir es öde
Dass um fremdes Kaiserthum Du streitest. “

Seine Körperbeschaffenheit anlangend, war er so stark, kräftig und fürchterlich, dass jeder, selbst die damaligen Helden, vor seinem Anblicke schon erschrecken, wie folgende Strophe darthut:

„ На Богдана погледа попреко.
Спаде Богдан у крај винограда,
Кад сагледа црне очи Марку,
И какав је на очима Марко,
Под Богданом ноге обумреше. “

Da er starr den Helden Bogdan ansah
Blieb Bogdan stehn an seinem Weingarten,
Als er sah des Marco schwarze Augen
Und was er für eines Ansehns seye;
Unterm Bogdan starrten da die Füße.

Seine Kampfkleidung, sein Knebelbart wird so beschrieben:

„ Тунак није какви су јунаци
На плећима ђурак од курјака
На глави му капа од Курјака
Нешто црно држи у зубима
Колик' јагне од пола године. “

Er ist kein Held so wie die andern Helden:
Ein Kleid vom Wolfe hat er an der Schulter,
Von Wolfsfell eine Mütze auf dem Haupte,
Und etwas Schwarzes hält er in den Zähnen
Gross wie ein Lamm von einem halben Jahre.

Die dreiste Unerschrockenheit und unerhörte körperliche Stärke dieses Serbenhelden bewähren sich in seinen Thaten — wohl denen eines Herkules zu vergleichen. Schwungvoll, begeistert, erhaben sind sie in den Liedern geschildert. Wir heben nur folgende aus: Entflammt von reiner, zum Muster für die ganze Welt dienender Liebe für seine Mitbrüder und Freunde, fasste der unerschütterliche Heros den kühnen Entschluss, sich ganz allein gegen den mit einem wohlbewaffneten Heere versehenen Feldherrn von Peterwardein Wutscha, zu rüsten, und seine Freunde, Milosch von Potzerje, Milan Toplitza, und Johann Kosantschitsch, welche in Wutscha's Kerkern schmachteten, zu befreien. Glücklich zu Peterwardein anlangend, lagerte er sich unter der Festung, von der langen, beschwerlichen Reise, Erholung suchend. Wahrgenommen von den Feinden, umzingelte ihn Wutchas Sohn Welimir mit 300 Bewaffneten. Da diess der Marco Kraljewitsch bemerkte, griff er sie an, und focht so heldenmüthig, dass viele von seiner Hand fielen, viele von seinem Rosse Scharatz zertreten wurden, und viele flüchtend in den Wellen der Donau ihr Grab fanden.

„ Да је коме погледаши било
Кад удари у кашане Марко,
Како Соко међу голубово
Што погуби сабљом окованом
Што и гази Шарџем од мејдана
Што подави у шијом Дунаву. “

Wär gewesen jemand diess zu sehen,
Als der Marco die Soldaten anfiel
G'rade wie der Falke zwischen Tauben,
Die erlegte er mit seinem Säbel,
Andere zertraten Scharatz's Füße,
Andre sanken in die stille Donau.

Den Sohn Wutscha's fing er lebendig und band ihm Hände und Füße. Als Wutscha diess inne ward, sammelte er eine grössere Anzahl Soldaten, und fiel Marco an mit dem festen Vorsatze, ihn zu fangen; doch seine Hoffnung schlug fehl; Er wurde von Kraljewitsch besiegt, gefangen und sammt seinem Sohne nach Prilep gebracht, wo Beide in der Kerkerhaft schmachteten. Kurz nach diesem ruhmreichen Siege wurde Kraljewitsch fussfällig gebeten, die Eingekerkerten frei zu lassen, und die höchsten Schätze dafür zu fordern. Diese Gelegenheit benützte der Grossmüthige für seine zu Peterwardein verhafteten Kampfgenossen, und die Schätze der Freundschaft hintansetzend, wünschte er nur die Befreiung seiner Freunde, welche auch alsogleich erfolgte, und wo für Wutscha und sein Sohn des Kerkers entlassen wurden. Aehnliche Züge von Seelengrösse und Heroismus sind mit natürlicher

Anmuth, zum Herzen sprechend, schlicht aber ergreifend, in den Heldenliedern dargestellt.

Nach dem Tode seines Vaters, da die Serben die Wukaschinische Familie, des Kaisermordes *) wegen, keineswegs für die regierende erkennen wollten, verliess Marco, obwohl wider Willen sein Vaterland Serbien, und vereinigte sich mit den Türken, den Feinden der Serben. Da erhielt er vom Sultan für seine Treue und Tapferkeit Castorien, Lokris, und die peloponesischen Ländereien. Auch hier war er der mächtigste Held des Reiches, die Säule und Blume des türkischen Heeres, so dass selbst der Sultan vor seinem Grimme zitterte. Doch bewies er seine Treue dadurch, dass er mehrere Helden, die sich dem Sultan widersetzten, durch die Wunder seines Armes, durch seine erstaunliche Kraft, zur Ruhe und

---

*) Wukaschin mordete heimlich auf der Jagd den Kaiser Urosius, nach dessen Tode, durch die Vertheilung der Provinzen, Serbiens Macht so verringert wurde, dass Wukaschin mit dem königlichen Titel sich begnügen musste. Urosius im 19ten Jahre 1357. zum Kaiser gekrönt, nach zwei Jahren seiner Regierung aber schon ermordet, war der einzige Zweig des in Serbien regierenden Nemanjitschischen Hauses und ein Sohn Stephan Duschan's, den die Historiker den Grossen, den Gewaltigen nennen. (СИЛНЬЙ СТЕФАНЪ ЦАРЬ СРБСКІЙ)

Stephan Duschan herrschte im 14ten Jahrhunderte, und wurde nach Ableben seines Vaters, Stephan den 3ten, 1336 als König der Serben gekrönt. Da sich aber seine siegreichen Waffen vom adriatischen Meere bis Konstantinopel, von Sirmien bis Thessalien ausbreiteten, 1340 durch den Patriarchen Joa n i k y mit der Kaiserkrone geschmückt, Siehe die serbischen, italienischen, französischen, dalmatinischen und kroatischen Geschichtschreiber, Raitsch und Brankowitsch, Frescot, Dufresne, Lucius etc.

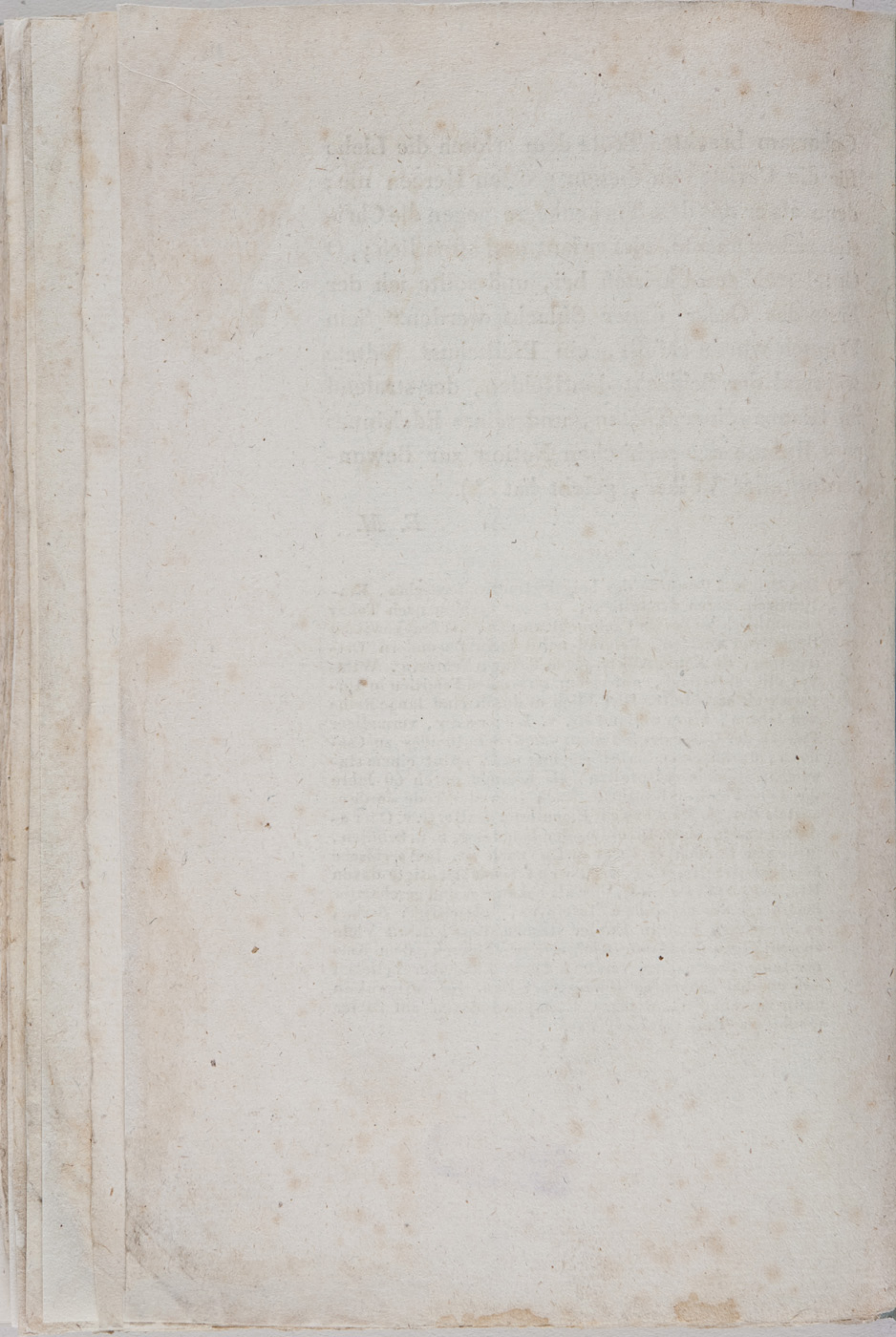
115

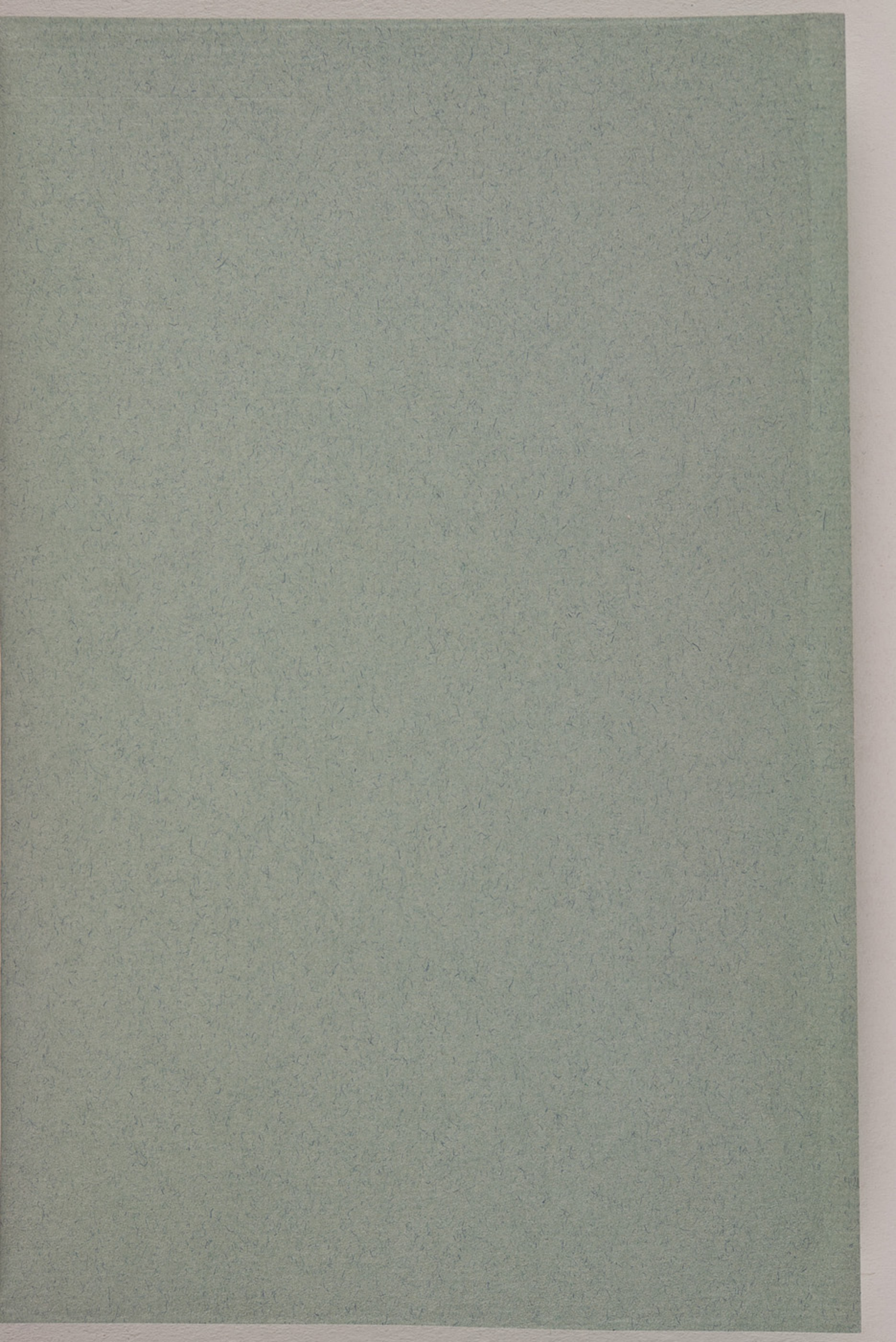
Gehorsam brachte. Trotz dem erlosch die Liebe für die Christen in diesem grossen Herzen nie; denn als er mit dem Türkenheere gegen die Christen ziehen musste, rief er laut und öffentlich; „O Gott! steh' den Christen bei, und sollte ich der Erste das Opfer dieser Schlacht werden.“ Sein Wunsch wurde erfüllt, ein Pfeilschuss tödtete während der Schlacht den Helden, der stralend im Glanze seiner Thaten, und seines Edelsinnes zum Ruhme der serbischen Nation zur Bewunderung aller Völker, gelebt hat *).

E. M.

---

*) Das Original Gemälde des beigelegten Kupferstiches, Kraljewitsch Marco darstellend, ist von Serbien nach Tokay vermuthlich zu der Zeit gebracht worden, als Brankowitsch Despot von Serbien, Belgrad nebst mehreren andern Ortschaften, an König Albert gegen Tokay, Debrezin, Wilagos etc. abtretend, mit vielen serbischen Familien in Ungarn sich ansiedelte. Hier blieb es durch eine lange Reihe von Jahren, bis es weiland Hr. v. Legrady, vormaliger Präfekt der Güter des Religions- und Schulfondes zu Csakowa, durch einen Serben empfing und, selbst einem slawischen Stamme entsprossen, als Kleinod durch 60 Jahre für seine Familie bewahrte. Nach Legradys Tode wurde es mittels Hr. N. Panitsch Eigenthum des Hr. G. v. Obradowitsch, pens. Direktors der banater g. n. u. Schulen, in dessen Händen es gegenwärtig noch ist. Der serbische Schriftsteller Hr. D. P. v. Tyrol benachrichtigte davon Hrn. Joseph Milowuk, der als bekannter und geschätzter Beförderer der serbischen Literatur, als eifriger Serbe, es abzeichnen und in Kupfer stechen liess, damit Viele an den Zügen des Mannes sich erfreuen können, dem Keiner seine Theilnahme versagen kann. Liebhaber belieben sich an den genannten Herausgeber Hrn. Jos. Milowuk in Pesth zu wenden, welcher Exemplare davon auf Papier sowohl als Taftt vorräthig hat.

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

Р13 Срп II 603.1

ИЗДАО

ЈОСИФ МИЛОВУК

У ПЕШТИ

1827.